Nr. 22

NUMĂRUL 2 DIN NOIEMVRIE 1942

Signal

Bombardiere în picaj se năpustesc asupra Stalingradului

O fotografie privitoare la marele reportaj din acest număr

Fotografia: Benno Wundshammer, reporter de război (PK)

TOSCA
EAU DE COLOGNE

UNA DIN CREAŢIILE DE PARFUM
CU RENUME MONDIAL

№4711.

Amestecul fericit al fermecătorului parfum „4711" Tosca cu apă de Colonia răcoritoare. O compoziţie de parfum a celor mai alese materii prime din lume, de rafinament şi de înaltă cultură. — Cu drept cuvânt o creaţie pentru frumuseţea şi eleganţa femeii moderne

REPORTAJE ASUPRA STĂRII DE SPIRIT

Pe lângă ştirile zilnice actuale despre evenimentele politice şi militare, circulă aşa numitele reportaje şi relatări asupra stării de spirit, care nu fac cunoscut întâmplări mari, însă care dau adesea un tablou foarte tipic despre situaţia reală în politică şi întâmplări de război — „Signal" a adunat aci câteva asemenea reportaje din tabăra anglo-americană

Într'un articol din „New York Tribune", se scoate în evidenţă direct „impresionanta modestie" a generalului american Joseph Stillwell, care provine dintr'un raport personal de pe frontul chinezesc. În acest raport se spune: „Noi facem tot ce ne stă în putinţă, pentru a încerca în felul nostru simplu, să spargem o nucă tare. Ar fi mai uşor dacă am avea mai multe „instrumente" pentru aceasta, însă cererea este mare. Noi suntem ultima staţie pe linia de legătură. Închipuiţi-vă, dacă ne credeţi, că sforţările noastre sunt cam triste."

După cum rezultă dintr'un reportaj londonez, locuitorii oraşului Hull s'au simţit jicniţi că n'au fost amintiţi în comunicatele despre atacuri aeriene. S'ar putea ca cineva să aibă impresia, declară ei, că oraşul Hull n'a avut mult de suferit de pe urma războiului aerian. De fapt, Hull este unul dintre primele oraşe britanice care a fost bombardat şi a îndurat de atunci sute de alarme aeriene. 80 % din casele oraşului sunt avariate. După spusele experţilor ar fi necesari 20 de ani, pentru ca oraşul Hull să fie din nou complect reclădit.

În revista lunară londoneză „National Review", la începutul unui important articol politic, se găsea următoarea întâmplare: Preşedintele Consiliului de Miniştri polonez, generalul Sikorski, vizită în Uniunea Sovietică un lagăr de prizonieri civili polonezi, care în baza unei înţelegeri cu Stalin, ar fi trebuit să fie puşi în libertate. Aci i se năzări, cum se povesteşte la Londra, să întrebe pe un rabin, cum îşi închipue el sfârşitul războiului. Cucernicul bărbat răspunse: „Domnule general, sunt numai două posibilităţi. Războiul se termină sau pe căi naturale, sau printr'o minune. La întrebarea, ce înţelege el prin aceasta, rabinul spuse: Sfârşitul natural al războiului ar fi, când Dumnezeu Atotputernicul ar ridica mâna sa contra răilor şi i-ar omorî pe toţi într'o bună dimineaţă. — Şi minunea? Minunea însă ar fi, ca generalii englezi să câştige războiul. „Istorioara", scrie „National Review", „trece în Anglia din gură în gură, fiindcă ea corespunde stării noastre de spirit."

În „Nineteenth Century" redactorul scrie, cu ocazia unei analize a situaţiei, că domneşte o confuzie sufletească şi o perplexitate, care este vecină cu frica. Catastrofele care au lovit Anglia rămân neexplicate, nu există nimeni aci care să poată spune cum ar putea fi câştigat războiul şi domneşte din ce în ce mai mult convingerea că va fi pierdut, dacă nu va interveni o schimbare radicală în modul conducerii lui. Anglia vorbeşte despre un sistem despotic rigid în Germania şi un pretins sistem democratic suplu în Anglia. Adevărul este că sistemul german a arătat elasticitate, în timp ce sistemul englez a rămas rigid. Anglia este o ţară liberă, Germania nu. Cu toate acestea Germania a răspuns necesităţilor orei ca un organism viu, în timp ce Anglia s'a comportat ca un butuc.

Reprezentantul londonez al lui „Dagens Nyheter" relatează într'un reportaj, despre starea de spirit din Nordul Irlandei că trupele americane din ţară ar fi cei drept oaspeţi prietenoşi, totuşi prezenţa lor cauzează tot felul de probleme. În deosebi ţăranul irlandez, este oricum altfel decât încântat de lucrul acesta, fiindcă soldaţii americani îi culcă la pământ secara şi calcă peste terenul cultivat. Apoi, natural femeia este eterna problemă, care deşteaptă interes puternic la soldaţii americani.

Este mai ales interesant să observăm pe Americanii liberi din mijlocul Irlandei de Nord. Este foarte ridicul să vezi stând la masa de prânz ofiţeri americani în cămăşi, sub policandrele castelelor irlandeze, în timp ce întârziaţii aleargă de-a-dreptul peste florile parcului şi se cătără înăuntru prin ferestrele castelului. Dacă ar exista conform tradiţiei istorice staţii ale castelului, adaugă reporterul, atunci de sigur ele ar fugi disperate zăngănind cu lanţurile lor pe treptele castelului.

COPYRIGHT 1942 BY DEUTSCHER VERLAG BERLIN

„O țigară...?“

În timpul unei acalmii, cu grenada de mână încă la centură, un locotenent de vânători de munte oferă o țigară șefului unui tun de asalt. Locotenentul poartă la mâneca bluzei insigna înființată de Führer pentru luptătorii individuali împotriva blindatelor. Această insignă specială se conferă soldaților, care au nimicit ca luptători individuali cu arme sau cu mijloace de luptă apropiată, ca de pildă arma anticar, grenade de pușcă, pachete explozibile s.a.m.d., un car de luptă sau un vehicul blindat. La o nouă conferire, se mai pune un galon la mânecă. În armata germană sunt soldați care poartă mai mult de șase galoane de acestea la mânecă.

Fotografia: Hans Liska, reporter de război (PK)

Un fragment din „Infernul Stalingrad" lung de 35 km

Pe țărmul Volgei se mlădiază pe o lungime de peste 35 de kilometri regiunea industrială întinsă a Stalingradului, căci totul caută să se apropie de fluviu. Acest oraș cu milioane de oameni a fost transformat de Sovietici într'o cetate, fiind apărată în parte fiecare fabrică, fiecare stradă și fiecare casă. Armata germană a atacat și nimicit în mod sistematic fiecare cuib de rezistență. În fotografie se vede un atac în picaj asupra unei fabrici din Stalingrad. Aparatul tocmai se redresează, iar perpendicular sub el se văd bombele în cădere. În pagina 11 din acest număr începe un reportaj special despre lupta pentru Stalingrad Fotografia: Benno Wundshammer, reporter de război (PK)

Un fragment din „Infernul Stalingrad" lung de 35 km

Pe țărmul Volgei se mădiază pe o lungime de peste 35 de kilometri regiunea industrială întinsă a Stalingradului, căci totul caută să se apropie de fluviu. Acest oraș cu milioane de oameni a fost transformat de Sovietici într o cetate, fiind apărată în parte fiecare fabrică, fiecare stradă și fiecare casă. Armata germană a atacat și nimicit în mod sistematic fiecare cuib de rezistență. În fotografie se vede un atac în picaj asupra unei fabrici din Stalingrad. Aparatul tocmai se redresează, iar perpendicular sub el se văd bombele în cădere. În pagina 11 din acest număr începe un reportaj special despre lupta pentru Stalingrad Fotografia: Benno Wundshammer, reporter de războiu (PK)

ÎNTRE CAUCAZIA ȘI EGIPT

I. SIRIA ȘI LIBANUL

Prima parte a acestui reportaj descrie istoria ocupării Siriei și a Libanului de către Anglia

HEINZ MEDEFIND

corespondentul special al revistei noastre, care călătorește actualmente prin răsăritul Europei, ne-a trimes dela frontiera turco-siriană un reportaj bogat despre un spațiu care interesează în deosebi lumea, pentrucă marile bătălii ale acestui an au dus războiul până la granițele sale. Deoarece acest reportaj aruncă în această privință în multe puncte o nouă lumină bogată în concluzii asupra evenimentelor și stării de lucruri, pe care Anglia și aliații ei vroiesc să le știe ascunse, revista noastră îl va publica în acest număr și în numerele următoare

„Dacă va cădea Akka, Orientul îmi aparține. Răscol Siria întreagă și o înarmez; după ce sosesc la Constantinopol, distrug sultanatul turcesc și întemeiez un nou mare imperiu, care îmi va asigura locul pentru posteritate." —Acestea sunt cuvintele pe care le-a adresat în anul 1799 Napoleon Bonaparte lui Bourienne în timpul campaniei sale din Siria. Marele general supusese pe atunci Egiptul și se îndrepta spre răsărit, pentru o da o lovitură mortală Englezilor, întrerupându-le legăturile cu India. Dar Akka n'a căzut și Bonaparte a trebuit să înceapă retragerea spre Egipt. Despre prima sa înfrângere a spus mai târziu următoarele: „Un grăunte de nisip mi-a stat în calea norocului. Dacă Akka ar fi căzut, aș fi schimbat fața lumii."

„O înaintare cât mai departe, spre Constantinopol și India. Oricine va guverna acolo, va fi adevăratul stăpân al lumii. Din cauza aceasta trebue să se pună la cale războaie neîncetate, nu numai în Turcia ci și în Persia... După decăderea Persiei și înaintarea la Golful Persic, restabilirea după posibilități a comerțului cu Orientul, pătrunderea în India, care este magazia lumii. După ce am ajuns la acest punct, nu vom mai avea nevoie de aurul Angliei..." Acestea sunt fraze din testamentul țarului Petru cel Mare, care a murit în anul 1725, adică într'o vreme în care din „Turcia" făceau parte încă teritoriile care sunt trecute astăzi pe hărți sub numele de Siria, Liban, Palestina, Transiordania și Irac.

Iar într'un alt testament sunt scrise următoarele fraze: „Adevăratul țel trebue să fie extinderea dominației britanice asupra întregii lumi; perfecționarea unui sistem de emigrare din Regatul Unit al Marii Britanii și colonizarea cu supuși britanici a tuturor țărilor în care mijloacele de traiu sunt accesibile prin energie, muncă și spirit de întreprindere; și mai ales ocuparea prin coloniști britanici a întregului continent african, a Locurilor Sfinte, a văii Eufratului, insulelor Cipru și Candia, a întregii Americi de Sud, a insulelor din Pacific care nu sunt încă proprietatea Marii Britanii, a întregului Arhipelag Malaez, a coastelor Chinei și Japoniei, recucerirea definitivă a Statelor Unite din America de Nord ca a unei părți inalienabile a Imperiului Britanic..."

Acestea sunt fraze din testamentul politicianului imperialist britanic Cecil Rhodes. Recunoaștem în ele imboldul Englezului de a stăpâni lumea întreagă. Este un fapt remarcabil că sunt amintite și aici în primul rând Locurile Sfinte, valea Eufratului, insulele Cipru și Candia (Creta), adică Levantul.

Vedem prin urmare că Rușii, Francezii și Englezii au acordat o importanță extremă regiunii dintre Caucazi și Egipt, o importanță atât de mare, încât vedeau în aceste teritorii cheia stăpânirii lumii. Ce-a mai rămas astăzi din toate acestea?

Astăzi lucrurile stau încă la fel ca pe vremea lui Petru cel Mare și Napoleon: astăzi, în luna Septemvrie a anului 1942, în regiunea dintre Caucazi și Egipt se luptă trei națiuni pentru hegemonie. Bolșevicii, la fel ca și predecesorii lor țariști dinainte de izbucnirea revoluției sovietice, au pătruns în Persia de Nord. Cu toate că actualmente sunt aliați cu Englezii, ei se găsesc aici într'o luptă tradițională contra Englezilor. În această luptă, Sovieticii au avut mereu același scop: să pătrundă prin Iran la Golful Persic și deci la marea liberă a Oceanului Indian.

Din cea de a doua națiune fac parte o mână de gaulliști, care se străduesc să păstreze în Siria influența franceză contra Englezilor, cu toate că tocmai gaulliștii au înlăturat în mod definitiv creditul francez pe lângă Sirieni.

Iar cei de al treilea, Englezii, se căsnesc să păstreze superioritatea numerică atât în Iran, cât și în Irac și în statele care cuprind teritoriul geografic al Siriei, în Siria, Liban, Palestina și Transiordania, recurgând la toate trupele auxiliare disponibile compuse din Australieni, Neozeelandezi, Indieni și Americani din Statele Unite.

Dar astăzi, în Septemvrie 1942, trupele germane sa află la Nordul teritoriului atât de important pentru supremația mondială, în Caucazia. Ei se află tot atât de amenințători în Sud-Vest, în Egipt. Faptul acesta face ca Anglia să fie nervoasă; ea se teme să nu-și piardă poziția. În Persia, care pe hărțile de astăzi poartă numele de Iran, s'a declarat tocmai în zilele acestea starea de asediu, în urma presiunilor din partea Englezilor. Și tot în aceste zile, primul ministru britanic Winston Churchill a adresat primului ministru al Iraculuí — ocupat exclusiv de Englezi — o telegramă în care își exprimă adânca părere de rău că n'a putut trece pe la Bagdad cu prilejul călătoriei sale la Moscova, accentuând însă faptul că apărarea Iraculuí prezintă o importanță primordială pentru Aliați. Din această declarație rezultă iarăși teama britanică că pozițiile engleze din Orientul Apropiat ar putea fi pierdute — pozițiile care au fost considerate ca fiind importante și decisive de către Petru cel Mare, Napoleon și Cecil Rhodos

Cel care călătorește astăzi în regiunea de frontieră turco-siriană, va simți cu mult dincolo de frontieră nervozitatea Englezilor. Călătorii turci care vor să călătorească prin Antiochia, Iskenderun și Adana în interiorul Turciei sau la Istanbul, sunt siliți să aștepte la Adana câte zece sau douăzeci de ore expresul de Taurus care vine dela Bagdad, via Mossul și Alep. Englezii procedează pe teritoriul sirian la o perchiziție a trenului și a călătorilor într'un mod care de sigur n'are pereche în lume. Nu rămâne nicio pernă la locul ei. Se răscolesc toate bagajele. Nu scapă niciun călător. De multe ori, Englezilor nu le ajung cele douăzeci de ceasuri de control, și reține pe călători zile de-a-rândul. Se întâmplă adesea ca din trenul întreg să nu ajungă decât doi călători dincolo de frontiera siriană, în Turcia. În schimb, cât de pline sunt trenurile care intră în Turcia din spre Europa, peste frontiera bulgară! De partea europeană, controlul de frontieră n'a pricinuit până acum niciodată întârzieri atât de mari.

Dar putem înțelege foarte bine nervozitatea Englezilor, dacă ne informăm în regiunea de frontieră turco-siriană asupra situației din țările din Orientul Apropiat stăpânite încă de Englezi.

Iată în primul rând Siria

Siria ar putea fi o țară fericită. Ea întrunește toate condițiunile pentru a hrăni și a îmbrăca în mod îndestulător populația sa, care este tot atât de modestă în pretențiile sale ca și toate popoarele din Orient. Dacă treci peste vechea frontieră dintre Turcia și actualul teritoriu Hatai — frontiera de până la 1939 — vezi chiar înainte de a ajunge la Iskenderun șoselele netede asfaltate și clădirile frumoase care au fost construite de Francezi în timpul celor douăzeci de ani de mandat în Siria. Dela Iskenderun, șoseaua aceasta trece cu multe cotituri peste munții Amanus, prin poarta siriană spre Antiochia, care face parte din teritoriul Hatai, adică astăzi din Turcia, și spre Alep, pe teritoriul sirian. Este o șosea modernă, asfaltată, cum nu sunt încă multe în Orient. La Iskenderun există o frumoasă promenadă pe malul mării, cu palmieri și multe clădiri frumușele, construite de Francezi. Rămâi aici cu impresia că Francezii au făcut întradevăr multe realizări în Siria în timpul mandatului lor, realizări care probabil n'ar fi avut loc fără intervenția și fără administrația lor. S'ar putea presupune că Sirienii au fost mulțumiți cu mandatul francez.

Dar aceasta nu e cazul. Guvernele franceze din epoca dinainte de anul 1940 nu s'au priceput să câștige încrederea locuitorilor Siriei și Libanului, care face parte tot din teritoriul sirian, dar care a fost guvernat ca un teritoriu sub mandat independent. Încrederea aceasta s'a pierdut mai ales în momentul în care guvernul Daladier, care mai târziu s'a aventurat în acest război alături de Anglia, n'a ratificat tratatul încheiat de un alt guvern, tratat care urma să desființeze mandatul și să facă din Siria un stat liber și independent.

Promisiuni...

Sirienii au trebuit să considere aceasta ca cea de a doua mare înșelare a lor. Cea dintâi fusese comisă de Englezi, după războiul mondial, când n'au dat Arabilor marele imperiu independent cu care îi ademeniseră să lupte alături de ei contra Turciei. Pe atunci s'a inventat pentru Siria și Liban, ca și pentru Irac, scuza că popoarele din acest teritoriu n'ar fi încă în stare să se guverneze și administreze singure, ci că aceasta trebue să aibă loc deocamdată sub ocrotirea puterilor mandatare. Cu această scuză au liniștit pe atunci Englezii și Francezii pe președintele american Wilson, care se da drept un apărător zelos al drepturilor „statelor naționale". Siria nu și-a obținut libertatea și independența nici imediat după războiul mondial și nici după tratatul încheiat cu puterea mandatară în anul 1936. Astfel nemulțumirea a rămas în inimile tuturor Sirienilor și Libanezilor naționaliști.

Se poate că Siria și Libanul ar fi putut obține o schimbare a raporturilor cu Franța, dacă la 8 Iunie 1941 Englezii n'ar fi intrat în țară. Ne amintim că la acea dată, guvernul britanic a comunicat că forțele gaulliste, sprijinite de trupele britanice, au început să intre în Siria și Liban. În zilele premergătoare, presa engleză și radiodifuziunea britanică pregătiseră acțiunea britanică prin comunicate false în care se afirma că trupele germane ar fi intrat în Siria. Trupele franceze din Siria de sub comanda generalui Dentz, rămas credincios guvernului, aveau un efectiv de 35.000 de oameni. Ele au rezistat eroic contra invaziei britanice. Abia la 14 Iulie au putut fi siliți să depună armele.

Cu ocazia acestei agresiuni britanice asupra Siriei ni se impune o constatare remarcabilă: Ea a fost înscenată sub parole că „Francezii liberi" sprijiniți de trupele britanice intră în Siria. Dar dintre acești „Francezi liberi" n'au participat la agresiune decât două regimente; celelalte forțe britanice se compuneau din Australieni și Indieni și dintr'o brigadă de infanterie engleză. Cele două regimente de „Francezi liberi" aveau prin urmare în fața lor două divizii de trupe franceze credincioase guvernului. Aceasta era aspectul participării „Francezilor liberi". În acordul care a condus la încetarea ostilităților, Englezii au evitat cu grijă să amintească pe „Francezii liberi" s'au pe gaulliști. Rezultatul acordului a fost ocuparea Siriei și Libanului de către trupele britanice și predarea intactă a comunicațiunilor publice trupelor de ocupație. De atunci Englezii stăpânesc în Siria și Liban.

Sub stăpânirea britanică

Ce efecte are stăpânirea engleză din Siria și Liban? Sirienii și Libanezii au devenit oare mai fericiți sub această stăpânire? — Nu!

Ca dovadă avem turburările și răscoalele neîncetate care izbucnesc peste tot în țară. Motivul este lipsa de pâine și de alte alimente. Nu există vreun număr al ziarelor siriene în care să nu se găsească cuvântul „aprovizionare" în titluri. Autoritățile au promis din zi în zi măsuri noi și chiar o îmbunătățire a situației. Dar aceste promisiuni n'au fost realizate până astăzi. Cerealele care ar putea servi la alimentația populației sunt vândute pe ascuns sau utilizate pentru hrana armatei a optă britanice care până la plecarea în Egipt fusese staționată în Siria și Liban și ale cărei forțe au fost acum înlocuite prin efective noi din Siria și Liban. Lipsa de hrană se resimte mai ales în urma faptului că prețul pâinii a sporit la 2,40 lire siriene, adică la aproape 300 de lei kilogramul!

Să fie oare Sirienii fericiți din această cauză? Aceste stări nu sunt înlăturate prin asigurările date în presă sau prin afișele care au apărut acum câteva săptămâni pe zidurile Damascului și care spuneau că guvernul va face tot posibilul pentru a asigura pâinea necesară consumației și aprovizionarea cu alimente. Situația nu se ameliorează nici prin interzicerea întrunirilor, cum e cazul acum de pildă în provincia Alep. Dimpotrivă. Astfel de măsuri au mai mult un efect neliniștitor, ca de exemplu declarația generalului gaullist Catroux făcută la radio, după care Aliații nu vor mai importa cereale în Siria și Liban, căci cu toate avertismentele publice se continuă dosirea alimentelor și fiindcă se așteaptă o recoltă bună.

Situația alimentară catastrofală din Siria și Liban s'au manifestat într'un mod deosebit de clar prin scrisoarea pe care a adresat-o primul ministru Ahmad Daouk la sfârșitul lunii Iulie președintelui Republicii Libaneze, pentru a-și motiva demisia. Din această scrisoare de rămas bun rezultă limpede că motivul demisiei guvernului este situația alimentară cu totul disperată.

Australieni, comuniști și Evrei

În afară de foamete, odată cu Englezii au mai venit și alte elemente în Siria și Liban. Aceste elemente au prilejuit o indignare îndreptățită din partea populației țării. Ele sunt: trupele australiene, comuniștii organizați și finanțați de Moscova și Evreii.

Australienii s'au purtat atât de mizerabil în Siria și Liban, încât autoritățile de ocupație britanice s'au văzut obligați să le înlocuiască după un timp prin trupe indiene și alte trupe.

Comuniștii trimiși de Moscova se folosesc de șansa aliantei sovieto-capitaliste pentru a-și exercita influența peste tot în Orientul Apropiat, deci și în Siria și în Liban. Dela o vreme apare din nou ziarul comunist „Saut-el Șaab" (Glasul poporului), care înainte vreme avea tiraiul cel mai mare dintre toate ziarele siriene — 20.000 de exemplare — dar care apoi fusese interzis. Astăzi acest ziar se distribue gratuit. El pare a avea un oarecare succes, alături de celelalte metode de propagandă ale Bolșevicilor cu atât mai mult cu cât Englezii se văd puși în situația de a tolera vrând-nevrând propaganda aliatului lor moscovit, și deoarece autoritățile siriene firește că nu îndrăsnesc să întreprindă vreo acțiune împotriva prietenilor stăpânilor lor britanici.

Un efect și mai nefast decât această creștere încetă dar continuă a puterii elementelor comuniste are mulțimea de Jidani care au intrat în Siria venind din Palestina, împreună cu Englezii. Ei au bănuit că e rost de mari afaceri, și nu s'au înșelat. Evreii au obținut o mare parte a contractelor pentru construcția șoselelor, a terenurilor de aviație și a altor instalațiuni militare comandate de autoritățile britanice. Dosind mai ales textilele și alimentele, Evreii contribue în mare parte la scumpetea extraordinară a lucrurilor necesare pentru vieața de toate zilele, devenite acum inaccesibile pentru majoritatea populației. Dar în afară de aceasta, Evreii sunt un factor de cea mai mare turburare politică.

Sirienii trebue să stea și să privească cum aceste elemente iudaice încearcă să se stabilească mai ales în Siria de Sud. Soarta pe care a rezervat-o Anglia acestui teritoriu din Siria de Sud a fost stabilită în tratatul secret dintre Marea Britanie și Jewish Agency, ca guvernul unui stat independent în viitor. Această Iudee urmează să aibă rangul unui dominion, iar regele Angliei titlul de Rege al Iudeii. S'a prevăzut ca teritoriul pur arab din Palestina de Sud-Est să treacă asupra Transiordaniei; în schimb, statul iudaic va primi o parte din Siria de Sud. Evreii emigrați din Palestina în Siria împreună cu Englezii au tendința de a se stabili încă de pe acum în Siria de Sud, pentru ca la momentul dat să poată fi considerați drept „elementul evreesc majoritar și indigen" din acest teritoriu.

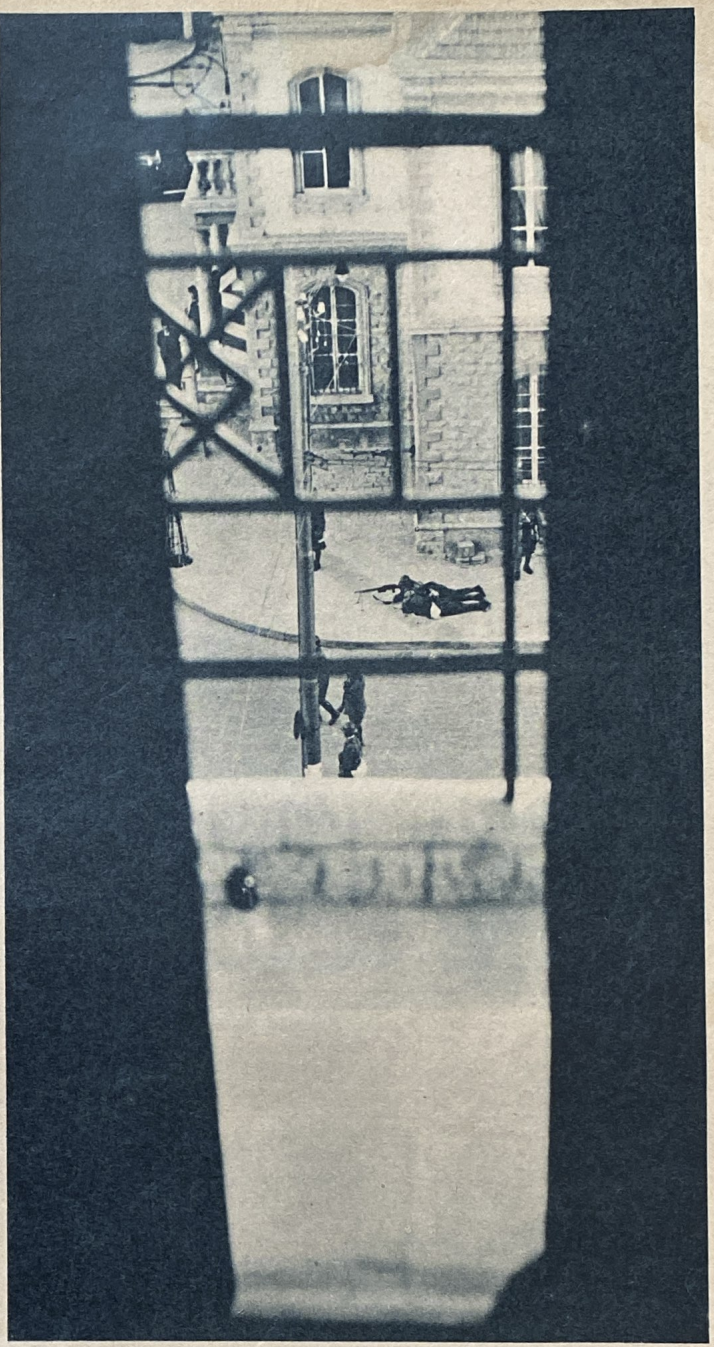

O scenă de luptă de stradă dintre acelea pe care Damascul, capitala Siriei, le-a trăit mereu de ani de zile

De Gaulle este înfrânat

Astfel dela ocuparea țării de către Englezi, locuitorii Siriei și Libanului abia mai trăiesc de azi pe mâine. Dar ei n'au obținut nici sub dominația Engleză libertatea politică și națională ce li se promisese în repetate rânduri. După invazia britanică de acum un an și mai bine, Francezul gaullist Catroux urma să convoace cât mai repede posibil o adunare legiuitoare și să formeze un guvern.

Mandatul urma să fie terminat printr'un tratat de amiciție și alianță cu „Francezii liberi". De Gaulle a mers cu promisiunile sale chiar mai departe decât învoiala care se făcuse cu guvernul francez în anul 1936. Dar Englezii au băgat de seamă ca unealta lor franceză să nu promită prea mult țării ocupate acum de ei, iar De Gaulle a trebuit să-și mai slăbească promisiunile. Apoi în Septemvrie 1941, Sirienii și Libanezii au primit o „constituție" care prevede că în fruntea celor două state se află câte un președinte de republică, față de care guvernul e responsabil și de a cărui încredere trebue să se bucure guvernul. Președintele are drept de veto față de toate deciziunile guvernului. Pe de altă parte, președintele e numit de delegatul general al „Francezilor liberi". Din cauza aceasta, independența Siriei și Libanului nu există decât pe hârtie — cu toate că în toamna anului trecut, generalul Catroux a declarat „independența" ambelor state și cu toate că pe atunci guvernul englez a recunoscut această independență. Dimpotrivă, Statele Unite au refuzat în primăvara acestui an să recunoască independența Siriei și Libanului la rugămintea „Francezilor liberi" aliați cu ei. Iar generalul De Gaulle a

Dacă aruncăm o privire pe hartă vedem de ce se interesează atât de mult Britanicii de țările dintre Caucazia și Egipt. Pe ei îi preocupă trei lucruri: petrolul, întărirea flancului răsăritean al Canalului Suez și asigurarea căilor aeriene și terestre spre India

declarat cu prilejul călătoriei sale din Orient din lunile August și Septemvrie, adică de curând, la Beirut, că independența Siriei și a Libanului este recunoscută de facto, dar că din cauza împrejurărilor provocate de războiu nu este posibil să se procedeze la alegeri.

Astfel Sirienii sunt și astăzi încă înșelați. Firește că De Gaulle și Englezii au tot motivul să se teamă de alegerile libere în teritoriul violat de ei. Dar călătoria lui De Gaulle din căminul său tihnit din Anglia — reprodus de atâtea ori de ziarele engleze — în Siria, unde domnește o căldură insuportabilă, a avut de sigur și alte motive. Când am vorbit mai sus de nervozitatea britanică din teritoriul sirian, n'am amintit faptul că bine înțeles nervozitatea gaulliștilor e și mai mare. Gaulliștii simt ce greșeală au făcut când au trădat în favoarea Angliei vechiul teritoriu de influență franceză din Levant. Ei văd că Englezii se fixează tot mai mult în acest teritoriu și că influența gaulliștilor tinde treptat-treptat spre zero.

Aliații inamici

Este evident că De Gaulle, prin actuala sa ședere din Siria și Liban a voit să încerce să aplaneze conflictele dintre adepții săi și Englezi, în primul rând dintre împuternicitul său, generalul Catroux, și comandantul englez, generalul evreu Spears. Englezii au păstrat în aparență fostul aparat administrativ francez, dar și-au creat instituții proprii paralel cu cele existente. Astfel există pe lângă o poliție indigenă o poliție engleză și o poliție de siguranță franceză. Se comunică anumite cazuri în care un acuzat, după ce a fost supus la interogatorii de câteva săptămâni, și după ce a fost eliberat de o autoritate de poliție, a fost arestat de o altă poliție și supus din nou la aceeași procedură.

De Gaulliștii și-a pierdut creditul la Sirieni mai ales din cauza că printre ei se află numeroase elemente corupte care au dat prilej de multe ori la scandaluri publice. Englezii la rândul lor nu-și ascund disprețul față de gaulliști. La început au crezut că vor putea înlătura ușor pe acești „Francezi liberi". Până la începutul anului 1942 se putea observa limpede o creștere continuă a influenței britanice. Apoi a avut loc o schimbare bruscă: Englezii au recunoscut în mod teoretic rolul de conducere pentru gaulliști în Siria. Motivul acestei cedări a fost de sigur teama că atmosfera din Franța n'ar fi tocmai amicală dacă acolo s'ar afla adevăratul joc pe care îl face Anglia în realitate în Siria și Liban. Dar între timp au apărut iarăși vechile invidii și certuri dintre gaulliști și Englezi. Ele pornesc dela conducători până la soldații de rând, cărora li s'au prevăzut restaurante și cafenele separate de câteva săptămâni încoace.

Populația teritoriilor ocupate nu consideră nici pe Englezi și nici pe gaulliști drept liberatori. Ea simte pretutindeni presiunea ocupației și speră că adevărata sa eliberare va avea loc din partea Germaniei, care până acum n'a aplicat niciodată metodele britanice de promisiuni politice neîmplinite.

Deci astăzi se speră că cu ajutorul Germaniei va lua naștere în Siria și în Liban ca și în celelalte țări arabe comunitatea statelor arabe libere. Generalul De Gaulle a dat o lovitură mortală activității compatrioților săi francezi, care începând din vremea lui Napoleon n'au încetat să lucreze în domeniul economic și cultural. Englezii i-au ajutat, fără să câștige simpatiile populației. Ei nu se pot aștepta la sprijinul activ al unui singur locuitor al teritoriului ocupat de ei, în cazul când s'ar ajunge la lupte în această regiune.

Dar de ce a ocupat Anglia, Siria și Libanul?

Este deajuns să aruncăm o privire asupra hărții pentru a recunoaște imediat răspunsul la această întrebare. Spre Nord de Egipt se întinde coasta orientală a Mării Mediterane prin Palestina și Transiordania, ocupate militărește de Anglia dela războiul mondial încoace, spre Liban și Siria. Anglia are nevoie de această coastă și de teritorii pentru apărarea flancului oriental al Canalului Suez. Ea are nevoie de ele în parte și pentru drumul pe uscat și în aer spre India. În afară de această, Anglia a vrut să asigure Haifa, capătul sirian al conductei pipe-line din regiunea Mossul.

Dar Anglia spera să obțină încă ceva prin ocuparea Siriei. A luat naștere dintrodată o frontieră lungă de peste 600 km între teritoriul ocupat de Englezi și Turcia. Această frontieră a fost prelungită și mai mult prin ocuparea Iraculuí. Anglia spera să exercite astfel o presiune asupra Turciei și să o poată face să renunțe la neutralitate. Nu i-a reușit. Ce e drept, inginerii englezi construesc noi instalații în portul Iskenderun, pe baza convenției de credit anglo-turce. Dar din încetineala cu care au loc aceste lucrări se observă clar faptul că între timp Englezii au renunțat la speranța unei participări active a Turciei în războiu alături de Englezi.

Siria, Libanul și Palestina nu sunt decât o parte a teritoriilor dintre Caucazia și Egipt ocupate de Englezi în vara anului 1941. Cum stau astăzi lucrurile în Irac și Persia?

Vom răspunde la această întrebare în numerele viitoare.

Așa povestește reporterul: „... *Acesta este căpitanul Franz, comandant de baterie într'o secție de tunuri de asalt. La ultimul atac, un Bolșevic a aruncat cu o granată în tunul său de asalt. Schijele granatei l-au rănit la față. Puțin înainte de al doilea atac din ziua aceasta, și-a pus din nou receptorul și microfonul, dă ordinele pregătitoare și-și termină de fumat țigarea. Așa l-am văzut și l-am fotografiat. După câteva minute, tunul pornește [illegible] secția mai departe . . .*"

Fotografia: Hanns Hubman, reporter de răz[illegible]

Decoraţiile italiene pentru merite de războiu

Ordine Militare di Savoia (Ordinul militar de Savoia). *Ordinul acesta se conferă ofiţerilor, subofiţerilor şi trupei. El e împărţit în cinci grade şi anume: Cavaliere di Gran Croce (Cavaler al Marii Cruci) — panglică pe umăr şi placă cu opt vârfuri (fotografia din mijloc şi de jos). Grande Ufficiale (Mare Ofiţer): colan şi placă cu opt vârfuri (fotografia de sus din stânga şi de jos). Commendatore (Comandor): colan (sus în dreapta). Ufficiale (Ofiţer): cruce de prins, cu blazonul de Savoia (prima din dreapta). Cavaliere (Crucea de Cavaler): cruce de prins (a doua din dreapta). Pe partea din faţă are ca motto: „Al Merito Militare" (Pentru Merit Militar). Acest ordin se conferă foarte rar.* **Medaglia al Valor Militare (Medalia pentru Vitejie).** *Cu medalia de aur (la mijloc jos) şi cu cea de argint (în stânga jos, cea din mijloc) sunt răsplătite faptele mari de arme. Humbert I a înlocuit, în 1867 „Menzione Onorevole" (Menţiunea de Onoare) cu medalia de bronz pentru vitejie şi curaj exceptional (jos stânga).* **Croce di Guerra (Crucea de Războiu)** *se conferă pentru virtuţi militare de seamă (a doua de jos din dreapta). Crucea pentru vitejie în războiu — deosebită de cea dintâi prin vechea spadă romană (gladio) de pe panglică — fundată la 1922. Ea se acordă pentru fapte de vitejie, care n'au fost distinse cu medalia de bronz (prima de jos din dreapta)*

Medaglia d'oro

Ceea ce înseamnă pentru Germania Cununa cu Frunze de Stejar cu Spade și Diamante la Crucea de Cavaler a Crucii de Fier, este pentru Italia și Italieni Medaglia d'oro.

Medalia de aur și de argint pentru bravură au fost conferită pentru prima oară de regele Carlo Alberto la 26 Martie 1833. Acest înalt ordin italian pentru bravură se conferă ofițerilor și trupei, de cele mai multe ori in memoriam. Pe verso se gravează numele viteazului: un fapt unic în istoria ordinelor. O altă caracteristică: dacă medalia este conferită unui ofițer, celui decorat nu i te mai adresezi cu gradul lui de serviciu, adică cu sublocotenent, căpitan ș. a. m. d., ci cu „Medaglia d'oro X".

Șapte prinți din Casa de Savoia sunt purtători ai acestei medalii. Primul a fost ducele de Savoia, Victor Emanuel II, decorat cu ea după bătălia dela Goito din 1848 împotriva Austriecilor. Mai departe a fost primită de prințul de Carignano, Eugenio Emanuele, ducele de Genova, Fernando Maria, regele Umberto I, fratele său Amedeo, ducele de Aosta, Emanuele Filiberto și fiul său Amedeo Umberto, viceregele Etiopiei, eroul dela Amba Alagi, care a murit ca prizonier la Englezi în acest război după apărarea eroică și dârză a Gondarului.

Între cei care au mai fost decorați, găsim și trei Prusieni: Friederich Karl de Hohenzollern, prințul moștenitor Friederich Wilhelm și împăratul de mai târziu Wilhelm I. Tuturor acestora le-a fost conferită Medaglia d'oro la 3 Iulie 1866, după bătălia dela Königgrätz.

Dela fundarea lui, ordinul acesta a fost conferit în total la 1.151 ofițeri din armata italiană. În campania din Abisinia, a fost primit de 181 luptători: dintre care numai 9 mai sunt încă în viață. In Spania a fost conferit de 152 de ori: 11 dintre purtătorii lui sunt încă în viață. În Albania a fost acordat la 3 ofițeri, iar în războiul actual a fost conferit până acum la 251 ofițeri: 33 dintre cei decorați sunt în viață! După obiceiul italian, ordinul acesta poate fi conferit și pe unități. Astfel în 110 ani Medaglia a fost prinsă la steagurile a 47 de regimente, 9 unități au primit-o pentru a doua oară și un regiment chiar de trei ori. Regimentul 3 bersaglieri, care în prezent luptă în răsărit împotriva Sovietelor, a obținut-o pentru a doua oară. 4 regimente alpine pe frontul din Grecia și o formațiune de avioane torpiloare de pe frontul mediteranian o obținuseră de asemenea pentru unitatea lor. Doi ofițeri italieni în viață, locotenent colonelul contele Rossi Passavanti și căpitan comandorul contele Luigi Rizzo au primit-o pentru a doua oară.

Când regele italian Victor Emanuel III a fost propus pentru medalie după bătălia dela Vittoria, el refuză indicând faptele de arme ale altor ofițeri și soldați. Din acea zi, el se numește „regele soldat".

Până la acest război, această înaltă distincție pentru bravură a Italiei nu a fost primită afară de trei Hohenzollerni, de niciun străin. Acum a mai fost conferită aviatorilor germani, cpt. Müncheberg și lt. Marseille.

Iro.

Spre Stalingrad: *„Liberi ca zeii călărim pe deasupra pajiștelor de nori albi . . ." așa descrie reporterul de război Wundshammer, autorul acestui articol, unul din nenumăratele raiduri ale formațiunilor de bombardament în picaj împotriva Stalingradului. El a participat mai multe săptămâni la misiunile aeriene prin care orașul a fost pregătit pentru a putea fi asaltat*

Deasupra țintei: *Avioanele „stuka" se desprind unul de altul și se angajează în picaj. Jos se vede licărind apa Volgei. Se poate observa clar curentul apei la mal. Acum au început să urle sirenele . . .*

Bombardiere în picaj se năpustesc asupra Stalingradului

Bombardiere în picaj se năpustesc asupra Stalingradului. Lupta pentru Stalingrad va ocupa un loc special în istoria războaielor. Ce e drept îi lipsește strălucirea operațiilor îndrăsnețe surprinzătoare ca aceea adusă bunăoară de campaniile din Polonia și Norvegia, îi lipsește pe urmă caracterul unic al cuceririi fortului Eben Emael, puterea răpitoare a unei străpungeri prin Linia Maginot sau măreția unui asalt asupra Sevastopolului. În schimb din ea cresc laurii cei mai curați pentru oamenii care își fac datoria fie chiar și în iad. Dacă se caută o comparație, se desprinde din umbra amintirii numele de Verdun. Această comparație este respinsă din toate punctele de vedere, cu excepția unuia singur: eroismul atacatorilor. Aici urmează în cuvinte și fotografii un reportaj din bătălia pentru Stalingrad, în care autorul, sublocotenentul Benno Wundshammer, reporter de război, ne redă un fragment din lupta pentru acest oraș

Jos se află Stalingradul. *Aparatele sunt în plin picaj. În instalațiunile industriale și ale gării stau puternic baricadați Bolșevicii. Picarea fluierătoare a avionului începe să turbure tabloul. Aparatul de abia mai are timp să prindă un avion angajat în picaj. În el se află căpitanul escadrilei, căpitanul aviator Möbus, decorat cu Crucea de Cavaler și încercat în multe lupte*

O altă fotografie: *Din aparatul cabrat după lansare, privirea se oprește asupra unei gări. Un tren de marfă lovit greu arde și în curând va bara, ca multe altele, ca un morman de ruine, șinele liniei ferate. În față se văd nori albicioși ridicându-se deasupra unui complex de clădiri. La dreapta sus, aproape de țărmul Volgei, fotografia e acoperită de alți nori de explozie*

A patra misiune astăzi. Natural spre Stalingrad. Comodorele își conduce escadrila, dar eu îi sunt mitralierul său pe bord. Deasupra Donului începem să urcăm. O privire asupra țărmurilor nisipoase ale fluviului Cazacilor și apoi ni se pune în cale o ceață deasă. Jos se află Calaci, acum câteva săptămâni încă un cap de pod pentru care s'au dat lupte înverșunate. Străbatem spălătoria undoindă până se va risipi ceața. Un înnotat prin lumina lichidă, până se ajunge la marginea superioară a acoperișului. Aparatele țâșnesc din supa cenușie întocmai ca niște scafandrieri ce vin din adâncuri. Un albastru luminos, cald se boltește deasupra noastră într'un arc incomensurabil. Picăturile svelte ale avioanelor străbat fluviul de lumină clar cu precizione aproape supraclară ca și când ar fi văzute prin niște lentile de cuarț șlefuit. Liberi ca niște zei tineri călărim pe deasupra pajiștei de nouri albi ca omătul.

Abia înaintea Volgei străpungem această pajiște. Un ascensor ce sbârnâie într'un cenușiu fără formă. Și apoi iarăși pământul. El se află în umbrele amurgului; numai pe ici pe colo, soarele aruncă sulițe ascuțite în adâncime, pictează pete călătoare pe pământul gălbuiu și lasă să sclipească câteva lacuri mici ca niște diamante. O boare albăstruie plutește pe deasupra abisului. „Atenție la vânători!" fosni în rețeaua de bord. Așa frumoase se cum sunt turnurile de nouri, în fiecare clipă ar putea să apară după ei stolurile inamice. Patrulele se despart și se înșiruesc necontenit, urcând și coborînd spre răsărit. Spre Stalingrad!

„Artilerie antiaeriană subt noi!" Au început să răsară dintrodată florile negre de moarte ale artileriei antiaeriene din Stalingrad. Bateriile sunt instalate pe insula de nisip de culoare deschisă unde Volga se desparte în două brațe. Orașul însuși se află pe țărmul vestic. Un vierme lung de peste 30 de kilometri. Un vierme al diavolului. Străzile sunt în felul careurilor de pe o tabelă de șah. Uzinele industriale și cazematele în mijlocul cartierelor civile! Trecem sbârnâind prin fumul și abureala care se ridică în fâșii late din blocurile de case arzânde.

Picăm !

Coborîm. Printre nourii întunecați ai artileriei antiaeriene se amestecă baloane mici, voioase de fum: Artilerie antiaeriană mijlocie! Și mai jos! Aparatul nostru face o călătorie strașnică; pământul se învârtește în abisul în flăcări.

„Fiți gata!" strigă comodorele și apoi începe crescând încet, un urlet, vaiet și vuet neomenesc care se intensifică tot mai mult și acoperă orice alt sgomot, depășind chiar și orice alte simțiri: sirenele sunt puse în funcțiune! Mă fixez bine.

Simt picajul aproape ușurat. La început se pare că plutești ca un balon pierdut și fără să vrei cauți să te sprijini în spațiul gol. Dar corpul se obișnuește repede cu căderea accelerată și mă întorc să pot privi ținta de jos. Blocurile de case parcă se înalță spre noi în sbor! Svâcnirea prăbușirii turbură contururile până când totul nu mai este decât o pată galbenă spălăcită cu scântei de foc jucăușe.

În smucitura brutală a redresării îmi arunc privirea peste ampenajul avionului, care se ridică brusc pe cer; și îmi văd camarazii care se prăvălesc de pe nouri ca o coroană desprinsă de

Atacul la mică înălțime. *Reporterul de război scrie despre această fotografie următoarele: „La peretele lateral al marii clădiri de fabrică dinaintea noastră, am descoperit o mulțime de oameni. Aparatul nostru se îndreaptă spre ei și în curând recunoaștem un grup mare de Bolșevici care s'au adăpostit în spatele colțului clădirii (vezi cercul), căci strada largă de-a-curmezișul fotografiei este dominată de mitralierele echipelor germane de șoc. (vezi săgeata) O secundă mai târziu au început să răpăiască mitralierele noastre în grămada galbenă-cafenie. Astfel se curăță după un procedeu sistematic bine chibzuit, un careu de case după altul, iar orașul este ocupat pas cu pas''*

undeva!... Executam un picaj strașnic. Casele înalte, masive, îmi apar ca o viziune fantomatică, din șirui nesfârșite de ferestre țâșnesc flăcări! Ca o pădure bizară de ferige uriașe cresc ciupercile de fum ale bombelor noastre. Aparatul ne smulge cu el irezistibil.

Comodorele observă atacurile escadrilelor sale. Puncte în cădere peste o vrajă de foc! Iată lucind ceva cu flacără albă-albăstrie, parcă ar fi magneziu incandescent sau un arc voltaic strălucitor. Cum mai licărește încoace și încolo, cum irizează și oscilează! Semnul diabolic al nimicirii! Peste fluviu s'a lăsat întunerecul. Pe apa mată a Volgei strălucește deodată o scânteie orbitoare! Apoi crește un buchet uriaș de flăcări din focul roșu și galben în mijlocul amurgului albastru și rămâne deasupra orașului acoperit cu nouri groși timp de mai multe secunde, ca un potir din aur și chinobar! E torța incendiară a Stalingradului! Ea se stinge încet și șovăind; nouri groși și negri se târăsc pe deasupra fluviului.

„Flotila mea!"

Aterisăm din nou cei dintâi, iar după ce facem primii pași cu picioarele grele, comodorele îmi dă o țigară. — La asfințit, un soare de jăratec, ca în povești. Pe deasupra câmpiei licărește un praf de lumină violet. La Sud, luna luminoasă a început să urce pe cer. Între soarele ce apune și secera lunii, lucitoare ca argintul, escadrile fac viraje și plutesc la vale pe scara cu multe trepte a cerului. Vântul a adormit, și stepa zace ca amețită. Motoarele bâzâie ușor și ciudat. Comodorele îmi pune mâna sa pe umeri zicându-mi: „Flotila mea!"

Pe deasupra acoperișurilor

„Cum, sburați cu căpitanul K.? Ei atunci țineți-vă bine! El sboară de obiceiu foarte jos și după cum susține cu încăpățânare telegrafistul său, a măturat până acum de mai multe ori străzile Stalingradului cu curentul de aer al morii sale...", așa mă concediază camarazii mei.

Sburăm. Căpitanul cântă încet la microfon doar pentru el. Ceva despre un acoperiș din lume unde s'ar găsi un cuib de barză. Din partea mea, n'are decât! Motorul zornăie uniform și aproape somnoros. Avem vedere clară. Un vânt puternic a măturat pământul, și pe spinarea lui gonesc spre Sud-Est armate de nouri sfâșiați.

Totul trece așa de repede! Iarăși se învârtește orașul în jurul nostru. Bateriile antiaerienei tac. Astăzi dimineață am ghiftuit-o bine cu bombe grele. Neîmpiedecați atacăm în picaj. Vuiet și vâjâit, aparatul tremură, întregul corp tremură, tot mai adânc, tot mai aproape... Ne repezim în mijlocul bucăților de noroiu și de murdărie care sboară prin aer! Fumul trece pe lângă cabina avionului.

Văd dintrodată țărmul Volgei! Bacuri și șlepuri de lemn! Schelării înroșite și flăcări mistuitoare! Un perete întunecat de fum; la marginile lor umblă ca o stafie o rază luminoasă! O vale adâncă sboară pe lângă noi! N'au fost poziții de câmp? Pe jumătate ascunse de un perete de cărămizi gata să se năruiască? Ce miros! Arde cauciuc! Ne urcăm pentru a doua oară. De astă dată un picaj scurt cu o redresare domoală. Văd planul de direcție în fața unei negure albicioase din care se târăște o ciupercă neagră de fum. Ce-o fi? Aha! Tunurile și-au recăpătat glasul! Căpitanul ne scoate la locuri ferite.

Bombardiere în picaj se năpustesc asupra Stalingradului

Vorbește mitraliera:

Despre Stalingradul nostru din partea stângă. Acolo este fabrica de conserve de pește pentru care se dau lupte încă de mai multe zile. Fabrica arde! Cârnați mari de fum se ridică în cercuri din instalațiunile întreprinderii și pe flancurile lor care se învârtesc încoace și încolo tremură reflexul bombelor care explodează. Deasupra lor văd un aparat Ju 87 redresându-se în timp ce bomba grea cade cu iuțeală accelerată. Iată giganticul siloz de cereale! Știm că Sovieticii au instalat poziții de luptă pentru armele grele de infanterie între zidurile sale groase, transformând buturuga uriașă și înaltă într'o fortăreață.

Sub noi, stâlpi de telegraf! I-am lăsat în urmă! Sărim peste o prăpastie abruptă din fundul căreia strălucesc dările subțiri ale șinelor de cale ferată și mai înainte de a-mi da bine seama aparatul virează brusc încât privesc pe deasupra extremităților aripei în adâncime. O gară arde! O plasă de păianjen de linii ferate; plină de trenuri, locomotive, cisterne și mărfuri descărcate. Coloane de fum ce se înalță perpendicular! Petrolul arde cu fum negru, iar mărfurile sunt învăluite de fum alb. Deasupra depourilor pentru locomotive, înnegrite, de funingine dansează o ploaie de scântei sclipitoare. Suntem foarte aproape deasupra limbilor de flăcări, când mitralierele căpitanului au început să răpăiască. Ce-o fi descoperit? Nu văd decât acoperișuri gonind! Strigătul meu nu-l pot înțelege nici eu. A trecut! La un colț de stradă un grup de soldați sovietici se împrăștie ca fulgerul! Au dispărut!

În sfârșit, deasupra propriilor linii. Semnalele luminoase vâjâie prin aer.

Înainte am trecut pe lângă grădini, văi adânci, colibe cafenii ca pământul, un câmp de floarea soarelui și o câmpie liberă. Deodată apare în fața noastră o lumină cvadruplă înțepătoare: o baterie antiaeriană grea germană, care trage cu repeziciune salvă după salvă asupra cazematelor. Sburăm spre Vest, unde nourii galbeni de praf acoperă drumurile pe care înaintează Germanii.

În sbor razant pe deasupra ruinelor. *Avioanele „stuka" care coboară uneori până la 80, 50 de metri și chiar mai puțin și aproape măturând străzile, trag din răsputeri. În cabină adesea se simte căldura incendiilor și după mirosul incendiului se poate spune ce arde. Aici de exemplu miroase a cauciuc ars*

Alarmă în timpul nopții

În cazemata noastră. O vizuiună dreptunghiulară. Patru metri patrați acoperită cu grinzi și prevăzută cu tot felul de lucruri de care are nevoie omul. Înăuntru se află și un cămin. Se mai găsesc paturi și saltele, perne și pături. Avem chiar telefon, lumină electrică și un aparat de radio. Pe sobă sfârâie chiar o rață. În pereți atârnă arme, uniforme și unelte. Pereții goi sunt acoperiți cu hărți vechi. Nostim, aici stăm noi! Patru oameni cu patru meserii complect diferite! Ghemuiți sub pământul galben, țevi vechi de fier și scânduri și privind la o rață care s'a rătăcit pe la noi! Venerabilul tată de familie, Moser, care are în Berlin o grămadă de case, adună bucăți de fier, târăște înjurând și oftând țevi de

otel și construește fără speranță, cu mâinile murdare o sobă! „Aki" stă culcat pe saltelele rupte și se gândește că a fost cândva jurist în drept de comerț internațional. Eu privesc fix masa și mă gândesc la cele mai imposibile... Liniște! Aud o „croafă în aer".

Ascultăm cu toții.

Într-adevăr, iarăși începe!

Afară sbârnâie un motor și începe să latre tunurile antiaeriene. Afară!! Lună plină. O lumină palidă rece. În spre răsărit oscilează o bombă lumi-

←

După o misiune de zi. *La întoarcere se trece peste linia germană. Aparatul coboară. Se sboară pe deasupra unei baterii grele antiaeriene germane care trage direct în cazematele inamice. Corturile sunt înconjurate cu valuri de protecție și șanțuri contra schijelor împotriva bombardamentelor aeriene și atacurilor dela mică înălțime*

Luptă fără cruțare

Dimineața, la prânz și seara Stalingrad! Și aceasta durează de săptămâni de zile! Adversarul se apără cu fanatism, dar noi atacăm și cu mai mult fanatism. „Cu acest sat ridicul trebue să terminăm odată!" înjură comandantul, trântind ușa cabinei sale. Decolăm din nou! Sburăm pe deasupra antiaerienei, ne batem cu vânători, ne sculăm de dimineață și ne culcăm târziu. „Ca fierul, dârji și smintiți!"... este deviza noastră de bătălie.

Iată Volga! Iată insula cu artilerie antiaeriană! Soarele se scaldă în fluviu. Picaj printre barajele antiaeriene! Într'o mare de foc! Bombele cad, bombele lovesc, bombele explodează! Pe apa fluviului plutește în voie un petrolier incendiat.

Iată gara și linia ferată! Cuști cenușii de fier stau lângă craterele de culoarea

ocupate noaptea din nou. Infanteristul intră metru cu metru în Stalingrad.

„Ei nu ies din găurile lor! Trebue să-i lichidăm pe fiecare în parte, cu arma, cu grenada de mână și cu sapa!"

Prin urmare sburăm mai departe! Zi cu zi. Misiune după misiune. Ne bucurăm când există vreo schimbare cum a fost de exemplu astăzi: Am încărcat bombe incendiare. La plecare se văd lucind lumini printre ruine ca într'un cimitir de Sâmbăta Morților. Mii de lumini!... Te vom cuceri, Stalingrade! Până acum am cucerit totul!

Spre casă. Spre Don, și peste el mai departe. În lumina oblică a soarelui coborît pe cer, stepa strălucește cu culori violete și roșii.

SFÂRȘIT

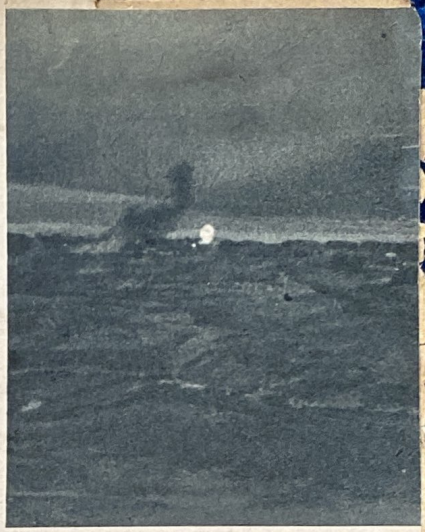

noasă de culoare portocalie. Începe să ardă cu flăcări, sguduituri înfundate: explozii de bombe! Antiaeriana scuipă stele de foc. Proiectoarele șterg calea laptelui. Iată-l! O molie sclipitoare în tentaculele polipului luminii! Puncte luminoase se desprind de avion. Parașute! Alarm'!!

În câteva secunde terenul a înviat. Ordinele străbat noaptea. Armele zăngănesc și echipe puternice de asalt au pornit în marș.

Avioanele bâzâie fără pauză, bombele aruncate în dâră dudue. Și apoi arde cu flăcări roșii întunecate pădurea de stejar uscată.

Târziu în noapte se reîntorc soldații plecați, 28 de parașutiști au fost prinși după o scurtă luptă.

nisipului ale blindatelor sovietice. Ne rotim în lumina palidă, străzi și axuri sub noi. Circulația s'a oprit. Aici! Întreaga vale este plină! Baterii inamice instalate! Apoi coborîm, sirenele urlă. Ciuperci uriașe de lut galben cresc din verdele cenușiu monoton. Viraje scurte, cercuri întinse și apoi luăm înălțime. Un nou atac! O plasă deasă de nouri de fum albastru ne cuprinde, se apropie de noi cu viclenie. Răspundem la rândul nostru cu muniție trasoare.

Sburăm mai departe

Răniții care se reîntorc povestesc. Fiecare piatră este un ascunziș; fiecare casă o fortăreață. Dacă au fost sfărâmate de bombe, atunci ruinele sunt

O fotografie cu Stalingradul în timpul nopții. *Cuburile de calcar ale marilor blocuri de case arzânde luminează fantomatic în semiobscuritatea violetă a asfințitului*

→

Patru fotografii despre o lovitură specială: *Stalingradul se află aproape în întunerec. Câteva aparate își aruncă ultimele lor bombe asupra instalațiunilor portuare de pe malul Volgei. Din spre fluviu izbucnește deodată o rază de lumină, un buchet uriaș de foc crește din flăcările pâlpâitoare și se prăbușește apoi într un nor mare de fum (fotografia din dreapta). Deasupra fluviului se așterne o aburealâ deasă. A fost lovit un rezervor cu benzin*

❶ *Ce s'a întâmplat acolo în față cu trenul blindat? se întreabă pionierii. Acesta stă nemișcat pe linie*

❷ *Deodată se desprinde de un vagon un soldat sovietic și vine clătinându-se spre noi. Se pare că nu se gândește la rezistență, dar nici nu aruncă arma. Când ajunse în fața noastră văzurăm că era complect beat*

Distrugerea unui tren blindat

Pionierii blindatelor îndeplinesc o misiune neobișnuită

Trenul blindat a sosit seara trecută. Sovieticii nu bănuiau că vârful blindatelor germane a ajuns printr'o înaintare rapidă la această linie ferată și credeau că vor putea intra în gară. Tunurile anticar germane i-au făcut apoi să se retragă cât mai repede. Acum, în zorii zilei următoare, am văzut trenul pe linia ferată în flancul nostru stâng. Acolo, unde pana noastră a blindatelor respinsese pe trăgătorii sovietici. Trenul blindat trebue nimicit! Pionierii primesc ordinul și pornesc înainte la adăpostul blindatelor germane.

❺ *. . . și acum se aduce după chibzuială o încărcătură de cinci kilograme în vagonul plin de muniții. Stărâmăturile acestui vagon vor bloca trenul în direcția inamicului*

← ❻

Opt secunde arde aprinzătorul. Echipa de distrugere fuge la blindatele protectoare. „Acoperire completă" strigă sublocotenentul, încă câteva clipe de încordare fără sgomot, la fel de emoționante ca secundele când apare vânatul în fața vânătorului și intră încet în câmpul de bătaie al armei . . .

❼ →

. . . explozia a și izbucnit, țandări de lemn și schije de oțel sboară vâjâind prin aer și se mai aude încă mult timp detunăturile muniției explodate. Ambele locomotive ale trenului rămân intacte. Ele vor remorca în curând în serviciul aprovizionării germane trenuri pline cu muniții și cu alimente

Fotografiile:
Rühle, reporter de război (PK)

3 *Pionierii nu se minunează prea mult timp. Vor distruge trenul și apoi se vor întoarce înapoi la vârful blindatelor mai înainte de a li se opune rezistență; ăsta este acum lucrul cel mai important! Ei se duc în fugă la vagonul părăsit de bețiv și găsesc . . .*

4 *. . . răspuns la multe întrebări din ultimele minute. Da, trenul trebue că e părăsit, căci aici sclipește șnurul unei grele încărcături explozive care a fost aprins de Bolșevicul beat. Sublocotenentul de pionieri smulge fitilul . . .*

1 Ce s'a întâmplat acolo în față cu trenul blindat? se întreabă pionierii. Acesta stă nemișcat pe linie

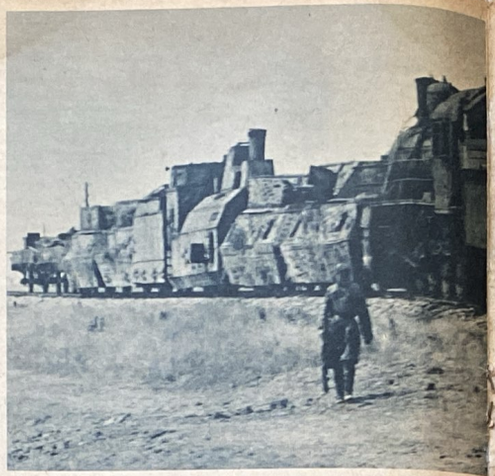

2 Deodată se desprinde de un vagon un soldat sovietic și vine clătinându-se spre noi. Se pare că nu se gândește la rezistență dar nici nu aruncă arma. Când ajunse în fața noastră văzurăm că era complect beat

3 Pionierii nu se minunează prea mult timp. Vor distruge trenul și apoi se vor întoarce înapoi la vârful blindatelor mai înainte de a li se opune rezistență, ăsta este acum lucrul cel mai important! Ei se duc în fugă la vagonul părăsit de bețiv și găsesc...

4 ...răspuns la multe întrebări din ultimele minute. Da, trenul trebue că e părăsit, căci aici sclipește șnurul unei grele încărcături explozive care a fost aprins de Bolșevicul beat. Sublocotenentul de pionieri smulge fitilul...

Distrugerea unui tren blindat

Pionierii blindatelor îndeplinesc o misiune neobișnuită

Trenul blindat a sosit seara trecută. Sovieticii nu bănuiau că vârful blindatelor germane a ajuns printr'o înaintare rapidă la această linie ferată și credeau că vor putea intra în gară. Tunurile anticar germane i-au făcut apoi să se retragă cât mai repede. Acum, în zorii zilei următoare, am văzut trenul pe linia ferată în flancul nostru stâng. Acolo, unde pana noastră a blindatelor respinsese pe trăgătorii sovietici. Trenul blindat trebue nimicit! Pionierii primesc ordinul și pornesc înainte la adăpostul blindatelor germane.

5 ...și acum se aduce după chibzuială o încărcătură de cinci kilograme în vagonul plin de muniții. Sfărâmăturile acestui vagon vor bloca trenul în direcția inamicului

← 6

Opt secunde arde aprinzătorul. Echipa de distrugere fuge la blindatele protectoare. „Acoperire completă" strigă sublocotenentul, încă câteva clipe de încordare fără sgomot, la fel de emoționante ca secundele când apare vânatul în fața vânătorului și intră încet în câmpul de bătaie al armei...

7 →

...explozia a și izbucnit, țândări de lemn și schije de oțel sboară vâjiind prin aer și se mai aude încă mult timp detunăturile muniției explodate. Ambele locomotive ale trenului rămân intacte. Ele vor remorca în curând în serviciul aprovizionării germane trenuri pline cu muniții și cu alimente

Fotografiile:
Rühle, reporter de război (PK)

LUPTA PENTRU LIBIA

De general de brigadă Theiss

Campania contra Poloniei s'a încheiat în 18 zile. Aceasta se datoreşte armei blindate germane. După terminarea victorioasă a campaniei din apus, Führerul a declarat următoarele: În acest război arma blindată germană a intrat în istoria universală. Valoarea absolută a acestor cuvinte a fost demonstrată de arma blindată germană prin luptele şi victoriile ei în Nordul Africei. Acum mai bine de 2.000 de ani au scormonit aici nisipul pustiului nesfârşit precursorii clasici ai carelor de luptă blindate, elefanţii de război ai comandanţilor greci şi cartaginezi. De astă dată blindatele germane înscriu aici un alt capitol în istoria universală care chiar în acest război atât de bogat în victorii va ocupa totdeauna un loc de frunte

Planul strategic al Angliei

După înfrângerea Franţei, Anglia se afla într'o situaţie grea. Englezii nu mai aveau de altfel niciun aliat şi atât pe insulă cât şi prin intrarea Italiei în războiu se vedeau foarte ameninţaţi în posesiunile lor coloniale. Noul inamic sta în faţa porţilor Egiptului.

Dar această ameninţare n'a fost singurul motiv care a constrâns Anglia să facă din deşerturile Libiei de altfel fără valoare un teatru de războiu. Anglia vroia totuşi să câştige acest războiu întocmai ca şi primul războiu mondial, prin foamete. Puterile Axei au sdrobit însă şi au ocupat bastioanele instalate la frontierele lor. Aşa că dacă Anglia vroia să blocheze puterile Axei, aceasta nu se putea întâmpla decât la graniţele Europei. Acest lucru nu era însă posibil, decât cu ajutorul Statelor Sovietice ca aliate. Că Anglia era aliată cu Bolşevicii la această dată şi că privea această putere ca un post activ ne putem da astăzi seama foarte bine şi din faptul că în situaţia ei din 1940, în aparenţă lipsită de orice speranţă, respinse propunerea de pace a Führerului. Europa urma deci să fie blocată cu ajutorul Statelor Sovietice şi a Peninsulei Balcanice. Pe apă, această blocadă trebuia să se întindă dela Capul Nord până la Gibraltar.

Planul era mare. Prin ocuparea Africei de Nord, supremaţia Angliei în Marea Mediterană trebuia întărită într'o măsură care ar fi fost foarte greu suportată de Italia. Anglia se baza cel puţin pe faptul că va putea anihila prin această ameninţare orice forţă de lovire a Italiei. Din această poziţie, Anglia vroia să treacă pe urmă la atac. Bine înţeles nu numai Englezii singuri. Dar tocmai după cum fuseseră ataţate şi jertfite de către Anglia una după alta Polonia, Norvegia, Olanda, Belgia şi Franţa, trebuia să le vină acum rândul statelor din Sud-Estul Europei. Ea deslănţui acum un nou focar în Peninsula Balcanică, iar prin cucerirea Libiei urmărea o extindere decisivă a teatrului de războiu. Aici, în spaţiul mediteranian şi în Balcani, trebuiau angajate şi uzate puternice părţi ale forţelor puterilor Axei. Şi acest războiu de uzură trebuia să dureze atâta timp, până când Sovietele s'ar fi înarmat pentru a cădea apoi în spatele Germaniei.

La 13 Septemvrie 1940, frontiera egipteană a fost trecută de Italieni, la 15 Septemvrie a urmat prin folosirea unor puternice forţe şi după lupte grele, luarea cu asalt a localităţii Solum, iar abia la o zi după aceasta, cucerirea localităţii Sidi el Barani, situată la 100 kilometri de graniţă. În această poziţie, forţele italiene înce pură pregătirile pentru continuarea atacului şi respinseră la 24 Octomvrie o puternică incursiune britanică.

La începutul lui Decemvrie, Anglia era gata cu pregătirile pentru o ofensivă de mari proporţii. La 8 Decemvrie 1940 a pornit la atac cu intenţia mare de a recuceri Libia.

Această ofensivă nu a dus ce e drept la realizarea scopului dorit, totuşi a avut ca urmare un succes remarcabil. A fost primul succes al armatei britanice şi a rămas şi singurul. De aceea nu e de mirare faptul că a fost exagerat în tot chipul şi că a dus la speranţe neîndreptăţite. Absolut fără motiv şi fără merite. Căci Italia a trebuit să primească această luptă neegală în cele mai grele condiţii pe care ni le putem imagina. Marea superioritate numerică a Britanilor a fost sporită într'o măsură decisivă şi de împrejurarea că în acel timp Italienii nu puteau opune puternicii arme blindate britanice o apărare potrivită. Dar tocmai în aceste spaţii întinse, trupele rapide şi grele sunt un factor decisiv. Să ne mai amintim că atunci Anglia avea supremaţia în aer în această regiune şi că stăpânea şi Marea Mediterană, un factor de importanţă vitală pentru aceste lupte, şi vom înţelege situaţia grea în care se afla aliata Germaniei.

Italienii s'au luptat cu dârzenie şi cu o perseverenţă care abia după acest războiu vor putea fi apreciate cum trebue. Astfel de pildă apărarea Bardiei timp de 25 de zile va fi pentru toate timpurile o pagină de glorie în istoria armatei italiene. Numai după lupte grele reuşiră Englezii să ajungă puţin câte puţin, după trei luni de zile, până la marginea răsăriteană a Golfului Sirta Mare. Şi niciun pas mai departe. Contrar afirmaţiunilor agitaţiilor britanice, cum că aici ar fi avut loc o ofensivă fulger, care ar fi lăsat în umbră toate operaţiile asemănătoare de până acum ale armatei germane, se poate afirma în mod obiectiv că această ofensivă fulgerătoare s'a desfăşurat în medie cu 6 km pe zi şi de aceea trebue comparată cu mersul unui melc. Aceasta însă nu-i convenea inamicului. El folosi această „victorie între victorii" sub cuvântul de efect „Unt sau Bengasi" pentru învingerea greutăţilor interne, privitor la alimentaţie. Churchill telegrafie lui Wavell citatul din biblie: „Bate şi ţi se va deschide" şi propuse să fie numit Viscount of Bengasi. N'ajunse însă.

Rommel

Încă pe la sfârşitul lui Martie se opuseră Britanilor la Sirta Mare, care de recunoaştere germane izolate. Generalul Rommel debarcase în Africa cu primele părţi ale diviziei sale blindate. Împreună cu trupele italiene cuceri la 24 Martie El Agheila şi se pregăti la răsărit de această localitate pentru acea campanie victorioasă memorabilă care avea să minuneze întreaga lume.

La 2 Aprilie cuceri Agedabia, la 4 recuceri Bengasi. Decizia căzu de altfel la 8 Aprilie odată cu cucerirea localităţilor Mechili şi Derna. La 11 Aprilie Rommel se găsea în faţa Tobrucului, cuceri la 12 Bardia şi se afla încă la 13 Aprilie în Solum, adică de cealaltă parte a frontierei egiptene. Această minune se întâmplă în mai puţin de douăsprezece zile, succesele britanice fură smulse, situaţia restabilită. Rommel execută această campanie victorioasă fără precedent cu o iuţeală medie de 42 km pe zi.

Ce au spus Britanii la aceasta? Ca întotdeauna au vrut să pună şi această înfrângere în seama superiorităţii numerice germane, totuşi nu prea se încumetau s'o facă, căci prezenţa unor forţe germane superioare ar fi aruncat o lumină ciudată asupra afirmaţiei mândre a stăpânirii Mediteranei. Şi această afirmaţie nimeri alături. Rommel încercuise numai la Tobruc forţe inamice care din punct de vedere numeric erau superioare forţelor ce-i stăteau la dispoziţie. Atunci numai ce se auzi din Anglia că acest teatru de războiu ar fi complect lipsit de orice importanţă şi că războiul se va decide în Balcani.

Mechili

Nu se poate să trecem pe lângă aceste evenimente fără să nu scoatem în relief ziua dela Mechili, 9 Aprilie. Generalul Rommel sosise după masă târziu cu forţe rapide la apus de Mechili. Când veniră începuturile unei secţiuni blindate era prea târziu pentru a mai continua atacul în aceeaşi zi. Încercările la care sunt supuşi în timpul unor asemenea operaţiuni rapide oamenii şi materialul aproape că sunt un lucru de neînchipuit. Astfel această secţie făcuse un marş de 320 km prin pustiul pietros. Ea efectuase acest marş pe furtuni violente. Deşertul pietros şi furtunile de nisip, terenul şi clima erau pentru ea lucruri complect noi. Din Europa plecase în Africa doar cu câteva sfaturi bune. Că noul venit se găseşte în desavantaj faţă de luptătorii încercaţi din pustiu nu mai trebue subliniat. Tocmai în acest lucru se încredeau foarte mult Englezii. Ei singuri spuneau doar că s'ar bucura să se întâlnească în acest pustiu cu blindatele germane, deoarece în acest fel special de luptă, ei posedă avantajul unei experienţe de mai multe sute de ani şi de aceea ar trebui să fie mereu superiori Germanilor neexperimentaţi. În adevăr, această secţiune a suferit foarte multe pierderi tehnice datorită terenului accidentat şi furtunilor de nisip. Şi deoarece opriseră totodată o mare parte din forţe contra localităţii Bengasi e explicabil faptul că la început nu erau gata de luptă decât 8 blindate.

În ziua de luni 8 Aprilie, aceste 8 blindate erau aşa dar gata pentru atac. Lupta o deschise un atac britanic din fortul din deşert. Atacul fu respins. Atunci, comandantul acestei secţiuni, care nu avea niciun ordin să atace, dar care cunoaştea intenţia generalului Rommel, se hotărî să pornească la atac cu

Urmare în pagina 23

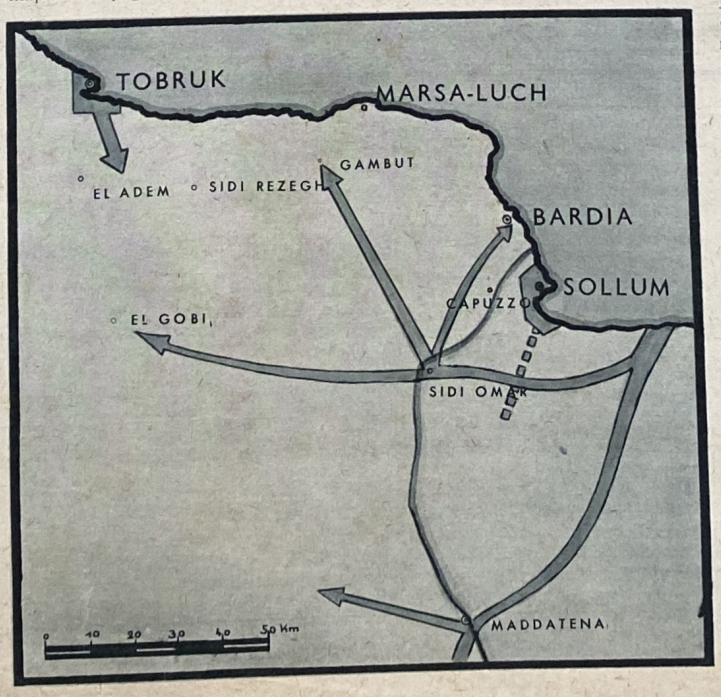

Planul de încercuire englez. *În Noemvrie 1941 porniseră la atac 750.000 Englezi cu numeroase blindate pentru a încercui şi pentru a nimici armata blindată germano-italiană din Libia. Schiţa alăturată ne arată direcţia de atac a armatei britanice. În articolul alăturat se povesteşte cum au reuşit puterile Axei să reziste în faţa unei superiorităţi inamice de zece ori mai mare, cum s'au sustras dela acţiunea de învăluire ameninţătoare şi cum au spulberat planul englez*

Lupta pentru Libia

Urmare din pagina 18

mica sa ceată contra unui adversar superior. Acesta este spiritul armatei germane. Ea nu a întrebat cât de puternic este adversarul. Ca pe câmpul de exerciții din patrie înaintau blindatele brandenburgheze. Ele forțează trecerea unui șanț anticar în fața unui adversar gata să se apere, ajung până la fort și-l înconjoară. Un blindat pătrunde atunci în fort și puțin după aceea flutură pe turnul acestuia, steagul de războiu al Reichului. Mai mulți generali britanici și peste 2.000 de oameni capitulează eliberând astfel drumul pentru continuarea înaintării. Aceasta este fapta maiorului Bolbrinker și a celor 8 blindate ale sale.

Solum

Trupele germane și italiene se găseau acum din nou la frontiera egipteană. Trebuia asigurat un spațiu cu ajutorul unui număr de trupe care după părerile celor din Europa nu erau în niciun caz suficiente. Generalul Rommel trebuia de aceea să inventeze un nou fel de luptă care să corespundă situației sale speciale. Și făcu acest lucru. Lângă Solum și lângă mormanele de ruine ale fostului fort Capuzzo ridică de-a-lungul granitei o serie de puncte de sprijin speciale. Înapoia lor se aflau pregătite forțele rapide pentru a putea întâmpina cu eficacitate pe adversar pe oriunde ar încerca să vină. La aceasta se mai adauga și faptul că în spatele acestui dispozitiv se găsea fortăreața Tobruc cu forțe puternice. Prin urmare problema care se punea aici nu era de loc ușor de rezolvat. Totuși ea va fi rezolvată.

Generalul Wavell nu poate uita pierderea Cirenaicii. El se repede mereu împotriva frontului dela graniță. În ziua de 15 Mai pornește la atac cu puternice forțe superioare. Îi reușește să pătrundă printre punctele de sprijin izolate. Pe neașteptate îi veni însă vestea că în spatele său se găsesc blindate germane.

În cea mai mare grabă, el se retrage înapoi. Câteva zile mai târziu pornesc la atac forțele germane și cuceresc Trecătoarea Halfaia, un punct important pentru această poziție. Englezii atacă la 15 Iunie din nou cu forțe foarte puternice. În decursul luptelor foarte mobile ei pierd 230 blindate și se retrag în cea mai mare grabă.

Aici s'a confirmat tactica generalului Rommel. Nu e lucru ușor ca să explici această tactică. Asistăm aici la o luptă pentru niște puncte de sprijin, care de multe ori se aseamănă cu lupta medievală pentru cetățile cavalerilor. Arta manevrelor secolului al XVIII-lea reînvie. Luptele de aici sunt identice când cu o bătălie navală când cu o luptă de cavalerie din războiul de treizeci de ani. Schimbarea continuă a fiecărui fel de luptă este singurul lucru statornic în aceste operații cărora cele mai noi arme le dau un caracter special și care pun conducerea militară în fața unor probleme pe care adversarii Germaniei nici nu le înțeleg, dar nici nu le stăpânesc.

Wavell recunoaște că împotriva lui Rommel și a micii sale cete de eroi nu poate lupta cu succes decât cu o superioritate copleșitoare și de aceea își încetează atacurile. Atunci este înlăturat din post fiind trimes din pustiu, în pustiu. Englezii concentrară însă aici timp de cinci luni de zile toate forțele lor disponibile, și cu ajutorul Statelor Unite neintrate în războiu, o cantitate de arme și de material cum nu s'a mai văzut până acum în vreo colonie. De zece până la douăzeci de ori sunt mai mari forțele inamice superioare care primesc însărcinarea să-l nimicească pe Rommel cu blindatele sale.

Marea bătălie

După date britanice, Anglia ar fi dispus de un efectiv de 750.000 de oameni, care au pornit aici la 18 Noemvrie să repurteze victoria decisivă. Britanii erau foarte siguri pe ei înșiși și trebue să recunoaștem că aveau toată dreptatea să fie atât de încrezători. Ca obiectiv al acestei mari operații s'a anunțat la început ce e drept numai nimicirea forțelor blindate, totuși este clar că după îndeplinirea acestei misiuni, adevăratul obiectiv ar fi constat în ocuparea Libiei, deci în realizarea planului anunțat.

După comunicatele și schițele engleze, planul prevedea o angajare și o încercuire a trupelor germano-italiene dela frontiera egipteană, simultan cu o concentrarea a forțelor principale la Tobruc. Generalul Rommel urma să fie încercuit și nimicit în spațiul dela Est de Tobruc. Planul era bun deși nu era nou. Asemenea planuri, ce e drept mai îndrăsnețe, executase arma blindată germană în Franța. Dar numai un plan — chiar dacă a fost copiat după Germani — nu e suficient. El trebue să fie și realizat. Britanii și-au început ofensiva conform acestui plan, anunțând încercuirea lui Rommel și nimicirea prealabilă a forțelor blindate germano-italiene.

Cum se prezentau lucrurile în realitate?

Generalul Rommel stăpânea situația în toate amănunțimile. El înaintă contra Englezilor care pretindeau că l-au încercuit, îi respinse, îi nimici și ieși din această „încercuire" după cum a crezut de cuviință. Executarea acestei manevre este caracteristică pentru el și pentru judecarea situației. El străpunse liniile engleze în spre răsărit, trecu granița egipteană și obținu pe lângă alte succese o zăpăcire complectă a inamicului. În toiul bătăliei generalului Cunningham i se luă comanda supremă a armatei a 8-a britanice. Importanța acestei decizii, executarea unei apărări defensive împotriva unui adversar superior, poate fi măsurată și înțeleasă cum trebue în îndrăsneala ei numai dacă ne gândim că generalul Rommel nu avea să se aștepte dela sosirea vreunei aprovizionări și de aceea nu putea să lupte decât atâta timp cât îi ajungeau proviziile sale în combustibil, muniție și alimente. El a rezistat însă mai mult timp și adesea s'a dus de și-a luat combustibilul și alimentele necesare dela Englezi.

Pustiul dintre oaza Rezegh-Bir el Gobi și granița egipteană dela Solum până la Sidi Omar a văzut faptele de eroism fără precedent ale trupelor germane și italiene. La 18 Decemvrie, prin urmare aproape după o lună, generalul Rommel și-a mutat teatrul de luptă în spațiul dela Vest de Tobruc; el s'a afirmat aici într'o continuă ofensivă aproape o lună întreagă, provocând inamicului pierderi care au întrecut puterea sa proprie de luptă de câteva ori. Dar chiar acum frontul germano-italian rezistă la Solum și Bardia. Luptând până la ultimul cartuș până la ultima cutie de conserve și până la ultima picătură de apă, Bardia și Solumul abia au renunțat la luptă respectiv la 3 Ianuarie și la 18 Ianuarie.

Pas cu pas, exact după planul său, Rommel și-a deplasat teatrul de luptă aflat de departe spre apus până când a luat contactul cu regiunile de aprovizionare. Pentru a doua oară forțele blindate s'au scuturat la 20 Decemvrie de adversar, au evacuat la 26 Decem-

vrie Bengasi, instalând pe marginea de Est a Golfului Sirta Mare o poziție propice pentru ostilitățile care aveau să urmeze mai târziu.

In 70 zile adversarul reușise ce e drept să ocupe Cirenaica, însă nu putuse să-și atingă scopul întreg. Adversarul nu s'a priceput să formeze din marea sa masă puterea necesară unei lovituri nimicitoare. El vorbea ce e drept de ultime resturi prăpădite ale forțelor blindate inamice, totuși nu era în stare să se opună acestor resturi. Timp de o lună întreagă s'au străduit Britanii pentru a repurta un alt succes local în spre Vest. Totuși nu au reușit.

Contralovitura

La 21 Ianuarie 1942 adversarul este atacat prin surprindere de generalul Rommel. În decursul câtorva zile el a sfărâmat frontul britanic ce-i sta în față, a capturat pe lângă alt numeros material de război 283 vehicule blindate și urmărind adversarul a cucerit la 1 Februarie Barce și El Abiar, se repezi la 4 Februarie dincolo de Derna și ajunse încă la 6 Februarie la Ain el Gazala și — se opri aici. Pe cât de surprinzătoare a fost această incursiune pe atât de repede a încetat. La marginea pustiului, având foarte aproape în spatele său o țară roditoare cu drumuri bune și porturi, generalul Rommel putea să hotărască acum singur oricând timpul unei alte acțiuni. Englezii au încercat în mai multe rânduri să atace această poziție. Când au înțeles însă zădărnicia acestui lucru au început să-și întărească propriile lor poziții făcând mare lux de toate mijloacele. Astfel a luat ființă acel câmp de mine transversal prin pustiu dela care Britanii se așteptau la o împiedecare continuă a forțelor blindate germane. În spatele acestor linii fortificate s'au concentrat toate trupele, armele și materialul de război pe care l-au furnizat dominioanele și Statele Unite și pe care Anglia îl considera că e de prisos pe insula britanică.

Atacul decisiv

La 26 Mai 1942 generalul Rommel a pornit la atac. Lupte înverșunate s'au deslănțuit și au durat mai multe zile. Britanii au făcut tot posibilul pentru a para acest atac. Trebue că a fost o luptă neînchipuit de grea în care trupele germane și italiene își făceau drum pas cu pas printre instalațiile fortificate puternic ale adversarului. La 1 Iunie a avut loc un mare succes. S'a făcut o breșă și a fost cucerită o poziție fortificată. Împreună cu generalul ei, sunt luați prizonieri 3.000 de Englezi. Dar chiar după un al doilea mare succes dela 6 Iunie rezistența inamicului n'a fost încă înfrântă. Dela începutul luptelor Britanii pierduseră 10.000 prizonieri, 550 blindate și 200 tunuri. Dar frontul inamic continuă să reziste.

Inamicul se încrede prea mult în rezistența sa. El crede că va putea să reziste și în viitor atacului germano-italian. El trâmbiță în toată lumea veștea că ar fi intervenit un echilibru de forțe și că de aceea nu va avea loc nicio decizie strategică. Războiul următor va continua ca războiu de poziție și întocmai ca în războiul mondial din 1914/1918 el se va încheia cu extenuarea Germaniei. Punctul de sprijin, puternic fortificat din pustiu, Bir Hacheim, avea să reprezinte schimbarea războiului african, deoarece el nu fusese cucerit și ar fi fost complect inexpugnabil.

Așa spuneau și așa scriau Britanii la 10 Iunie 1942. În zorii zilei de 11 Iunie Bir Hacheim căzu. El era stâlpul de sprijin sudic al sistemului defensiv britanic: Restul de 2.000 de partizani ai lui De Gaulle depuseră armele. Rommel dădu frontul peste cap. După alte patru zile se termină și marea bătălie din Marmarica. După Bir Hacheim adversarul fu bătut la El Adem și Acroma, în timp ce poziția dela Gazala fu luată cu asalt de vitejii Italieni. Acum sunt cucerite forturile exterioare izolate dela Tobruc și totodată se cuceresc noi terenuri în spre răsărit. Armata a 8-a britanică este înfrântă. O parte din ea se refugiază la Tobruc, alta încearcă să ajungă la frontiera egipteană. În timp ce inamicul care fuge spre răsărit este urmărit de trupele germano-italiene, Tobrucul este încercuit și luat cu asalt într'o singură zi.

Lumea de abia își ține răsuflarea. Tobrucul era pentru inamicii Axei simbolul singurei lor victorii. Importanța morală a căderii Tobrucului era din această cauză cu mult mai mare decât faptul că Anglia pierduse totodată cu acest important fort o parte esențială a dominației sale în Mediterana și nu mai putea să se bizue decât pe trei locuri: Gibraltarul — Malta — Alexandria. Moralul populației engleze se înrăutățise atât de mult încât agitația nici n'a mai cutezat să facă din căderea Tobrucului o capitulare glorioasă.

În aceeași zi se ajunse în decursul urmăririi spre răsărit la Bardia și Bir el Gobi. După două zile trupele germano-italiene stăteau la granița egipteană, sdrobesc aici rezistența opusă de întăriturile engleze, ocupă Solumul, Capuzzo și Trecătoarea Halfaia și după alte două zile au și ajuns la Est de Sidi el Barani. Din nou nu au trecut nici două zile până la apariția urmăritorilor în fața localității Marsa Matruc. După alte două zile a căzut și acest bastion împreună cu o pradă bogată în mâinile biruitorilor germani și italieni. La 29 Iunie însă, adică la opt zile după cucerirea Tobrucului acești eroi stăteau în fața localității El Alamein.

Sfârșitul

Astfel s'a sfârșit războiul în Libia.

Un război nou a început în Egipt. Obiectivele sale sunt aproimativ contrarii acelora cu care și-a pus Anglia în mișcare în Noemvrie 1941 uriașele sale mase pentru a cuceri Africa de Nord. Astăzi Anglia trebue să facă uz de toate forțele pentru a menține aceste ultime avanposturi din fața Nilului. În acel timp trupelor germano-italiene li se punea problema apărării Libiei. Astăzi ele constituesc o amenințare puternică a Egiptului. Și au cucerit Mediterana.

Mareșalul

Ca recunoștință față de marile sale merite, Führerul l-a numit pe generalul Rommel mareșal.

Toți soldații armatelor blindate germano-italiene privesc cu veneratie și cu dragoste adâncă la comandantul lor. Mereu în primele linii ale frontului, el este pentru ei un exemplu viu și în același timp garantul victoriei pe pământul african. Inamicii Germaniei îi știu însă de frică. Generalul Auchinleck a trebuit să interzică armatei sale să pronunțe numele lui Rommel. Britanii cred că complecta lor înfrângere nu se datorează decât geniului de comandant militar al lui Rommel, și de aceea sunt în căutarea unui Rommel britanic. Ei trec însă cu vederea faptul că un Rommel nu putea să ia ființă decât dintr'o școală a armatei germane și că numai Germanii și Italienii sunt capabili să transforme ordinele sale în victorii de importanță istorică unică.

Totuși – înainte!

Prin focul de interdicție al artileriei grele sovietice, infanteria română traversează un teren descoperit și se apropie de pozițiile inamice, care sunt apărate cu înverșunare de către Sovietici. Ea înaintează prin salturi, până

„Signal" arată aici două fotografii ale unui reporter de război român, care reprezintă într'un mod foarte expresiv și viu lupta infanteriei române în timpul înaintării în Caucazia. Înaintarea infanteriei depinde foarte mult de precizia colaborării tuturor armelor. Protecția reciprocă a artileriei care se obține cu ajutorul armelor ușoare și grele este de o importanță hotărîtoare nu numai pentru succesul atacului, dar și pentru faptul că economisește atacatorilor mult sânge. Numai astfel pot fi înțelese succesele pe care le-a repurtat mereu armata română chiar și împotriva unei superiorități inamice

... ajunge la o mică pădure. Aici intră imediat în poziție o echipă de aruncătoare de mine. În timp ce grenadele părăsesc cu repeziciune una după alta țeava aruncătorului, neutralizând focul adversar urmează spărtura făcută prin luptă apropiată de ... de soc în linia

↑ **Fiul poporului său:** *Cu prilejul unei sărbători naționale, Mareșalul Antonescu este binecuvântat în prezența M. S. Regelui Mihai I, de Patriarhul României*

Omul de stat ducând tratative: *La 12 Iunie 1941, Conducătorul Statului Român, îl vizitează pe Führer, în München. Se iau decizii de importanță covârșitoare* ↓

Un om incomod

MAREȘALUL ION ANTONESCU CONDUCĂTORUL STATULUI ROMÂN

De Alfred Gerigk

Un om incomod! Neînchipuit de supărător în toate posturile pe care le avea. Se amestecă în lucruri care nu-l privesc și are totdeauna ceva de spus. Dacă nu s'ar fi bucurat de un renume bun în armată . . . „Un politician român, senator și fost ministru, făcu acest portret când veni vorba despre Antonescu. Era în ultimele zile ale lunii August în 1940. Zece zile mai târziu l-am întâlnit din nou pe același politician în holul hotelului Athenée Palace. Primele apeluri ale generalului Antonescu de puține zile președintele consiliului de miniștri și cu abdicarea regelui Carol, deținătorul puterii legislative și executive, au fost senzația Bucureștilor. Politicienii români clătinau sceptic capul: „Un avânt, pe care am apucat să-l trăim mulți în România. În câteva săptmâni lucrurile se vor liniști, iar în câteva luni își vor relua drumul normal."

Critică! Critică! La tot pasul numai critică!

Din punctul său de vedere, acel politician nu se poate spune că n'avea dreptate. Generalul Ion Antonescu se dovedise în realitate ca un om foarte incomod, de altfel nu numai când a determinat abdicarea regelui Carol, ci și în ultimii ani dinainte. Antonescu fu numit șeful marelui stat major, iar rezultatul a fost un memoriu asupra stării catastrofale din armată: „O armată de ordonanțe . . . 60 % din efectivul armatei erau înghițite de servicii speciale și ordonanțe . . . În nicio altă armată din lume nu existau atâtea posturi de comandă ca în cea română . . . Numai aparatul birocratic al armatei întrebuințează două cincimi din bugetul armatei . . . Primejdia unui dezastru militar . . . . Neapărat necesară înlăturarea tuturor fanfaronilor și eroilor de paradă". Șeful marelui stat major de ieri este mutat la Iași în calitate de comandant de corp de armată. Rezultatul: un raport critic foarte sever asupra neregulilor din lagărele de internare, un raport, care a cauzat multora din București dureri de cap. Generalul a devenit ministru de războiu. Explicații foarte supărătoare asupra câștigurilor industriei de armament, pentru care „numai-soldatul" — nu dădea dovadă de nici cea mai mică înțelegere mercantilă. Și pe deasupra se mai adăuga și o lipsă neobișnuită de maniere, căci el trecea pur și simplu cu vederea pe câțiva domni din anturajul regelui Carol și nu-i saluta, refuzând să viziteze anumite persoane foarte apropiate de rege. Un om foarte incomod.

În acele zile când deveni președintele consiliului de miniștri și conducătorul statului prin schimbarea rapidă a atribuțiilor constituționale, incomoditatea lui Antonescu a început să devină o noțiune și pentru alte cercuri. Șeful statului apărea pe neașteptate într'o clădire administrativă oarecare. O orientare scurtă, întrebări scurte privitoare la obișnuințele de lucru și prestații, constatări scurte incomode pentru cei în cauză și o decizie concisă, care scotea din serviciu un grup de funcționari. Conducătorul statului apărea pe neașteptate în închisori: tratamentul, alimentația, adăpostirea deținuților — interogatoriile repezi, cercetarea minuțioasă a registrelor de cheltuieli, toatea acestea erau din nou lucruri incomode în cel mai înalt grad. Conducătorul statului apărea spontan într'o piață din București: prețurile, calitatea mărfurilor și câteodată luarea unor decizii aspre, foarte energice, dacă era vorba de speculanți. Șeful statului inspecta fără să anunțe dinainte vreun mic cuib din provincie. Aprovizionarea proastă a populației? Demiterea primarului! Lipsă de brațe de muncă în întreprinderi? Închiderea imediată a cafenelelor, unde un număr suficient de oameni ședeau ceasuri întregi fără ocupație!" „Nimeni nu e sigur de el!" Cuvinte, care foarte curând, în aceste prime săptămâni ale guvernului Antonescu erau repetate în servicii și întreprinderi comerciale.

Omul suferințelor necurmate

Un nou Haran Al Rașid, care se interesează singur de dreptate? În jurul conducătorului statului nu există nicio urmă de romantism. Atmosfera din jurul lui era trează, clară, obiectivă. Pentru mulți el a apărut în aceste prime săptămâni puțin cam misterios. Din partea forurilor conducătoare ale statului venea acum un torent de prescripțiuni reformatoare și legi, care au fost chiar puse în aplicare: un nou statut pentru curtea regală, examinarea averilor tuturor politicienilor care au ocupat funcțiuni în anii trecuți, reforma școlii, prescripțiuni pentru pedepsirea funcționarilor învinuiți de luare de mită, organizarea administrației. Când dormea de altfel acest om, din cabinetul căruia plecau neîntrerupt ordine și dispoziții? El a dispus să i se instaleze un pat simplu la președinția consiliului de miniștri pentru a nu pierde prea mult timp!

Patru sau cinci ore de dormit!

E un fel de cochetărie faptul că nu se mai aude nimic despre lucrurile personale din jurul lui Antonescu? Sau nu e mai de grabă ca și când în portretul acestui om stăpânit de pasiunea pentru o idee toate lucrurile personale joacă un rol cu adevărat secundar?

„Români, am muncit pentru voi ziua și noaptea!", *un cuvânt al Mareșalului Antonescu. Adjutantul său, colonelul Elefterescu, care a împărțit cu Mareșalul multe ceasuri grele, l-a ales ca motto pentru această fotografie. În clișeu, Conducătorul Statului lucrând împreună cu adjutantul său*

Obsedat de pasiunea de a-și pune singur probleme — iată poate cea mai importantă trăsătură de caracter a lui Antonescu.

Tânărul locotenent Antonescu se găsea în Moldova, în timpul sângeroasei revoluții țărănești, împotriva exploatărilor din partea boierilor. Ordinul comandantului suprem prevedea stârpirea fără milă a răsculaților. Dar locotenentul Antonescu începe să ducă tratative și reușește pe cale pașnică să facă pe țăranii nemulțumiți să se retragă. Maiorul Antonescu a lucrat în războiul mondial în calitate de conducător al secției de operațiuni împreună cu misiunea militară franceză, iar certificatul generalului Berthelot sună astfel: „Singurul om din armata română care înțelege ceva despre război, este maiorul Antonescu." Expertul militar Antonescu ia parte la conferințele de desarmare dela Geneva ale Ligii Națiunilor, iar raportul său se rezumă la constatarea: „Cine își sprijină apărarea granițelor sale pe Liga Națiunilor și pe siguranța colectivă își va pierde frontierele." Șeful marelui stat major, Antonescu, își critică ministerul său de război și își înaintează demisia pentrucă, date fiind lipsurile din armată, postul de șef al marelui stat major n'ar încadra decât o persoană „lipsită de simțul răspunderii, vanitoasă și o adoratoare a fondurilor secrete." Ministrul de război Antonescu a dat la depunerea jurământului următoarea asigurare: „Strădunța mea a fost și va fi de a da exemplu." De fiecare dată se constată în diferitele stadii ale acestei vieți aceeași dedicare completă problemelor pe care le-a luat asupra sa pentru a le rezolva în întregime, pentru a le examina și pentru a trage concluzii finale foarte aspre pe baza cunoștințelor căpătate. De fiecare dată în diferitele stadii ale acestei vieți se observă înclinația de a acționa numai pe baza propriei răspunderi și a propriilor sale cunoștințe. Poate că tocmai în aceasta constă, în ciuda atmosferei obiective treze ba chiar aspre din jurul Mareșalului și Conducătorului Statului, trăsătura caracteristică deosebit de romantică a acestui om, care în culmea carierii sale s'a apucat de rezolvarea unor probleme care după părerea tuturor politicienilor români de modă veche erau complect lipsite de perspectivă.

Fără nicio iluzie

„Din rădăcinile sufletului românesc și până la cele mai înalte trepte ale tronului, totul este sdruncinat și pătat," a declarat Antonescu când a venit la putere la 6 Septemvrie 1941. România își pierduse o treime din suprafața ei. Un sfert de milion de refugiați inundau țara micșorată. Afluența funcționarilor din ținut[illegible] eslipite apăsa greu pe apar[illegible] al finanțelor.

O recoltă proastă primejduia aprovizionarea oraşelor. Evoluţia preţurilor punea ţara în faţa primejdiei ameninţătoare a inflaţiei. Corpul ofiţeresc şi funcţionarii făcuseră datorii sau erau încurcaţi în afacerile de corupţie, pentrucă salariile erau atât de mici încât procedeele ilegale păreau de neînlăturat. Armata se găsea în pericolul unei complecte descompuneri morale, după ce evacuase trei provincii fără să tragă un singur foc. Numai cine era în stare să judece lucrurile treaz şi liber de orice iluzie, aşa cum erau în realitatea lor crudă, putea să reia cu speranţă în succes conducerea acestui stat.

Treaz şi fără iluzii: „Ţara se găseşte într'o stare care nu-i permite să se apere în cazul că va fi atacată". Acestea le-a scris generalul Antonescu într'un memoriu acum şapte ani, mai înainte de a lua conducerea statului. Mai înainte de a se întâmpla catastrofa, el nu şi-a făcut nicio iluzie despre posibilităţile pe care le avea România regelui Carol. Antonescu însuşi a publicat acel memoriu din anul 1934 pentru a da poporului român o declaraţie privitoare la catastrofa pe care urma să o trăiască în vara lui 1940. Urmărea oare prin aceasta să elibereze de iluzii şi masele? Vroia oare să pregătească masele la acele „incomoditâţi" pe care trebuia să şi le trăiască neapărat prin reformele sale?

Arta tratării omului — acesta era primul punct înapoia căruia politicienii de rând puseseră un semn de întrebare când venea vorba de Antonescu. Faptul că se ajunse la o neînţelegere şi la o luptă îndârjită cu Garda de Fier fu considerat de asemenea de politicienii de rând ca o confirmare a îndoielii lor faţă de această calitate a lui Antonescu. Dar nu se aflau oare rădăcinile acestei neînţelegeri înfipte şi mai adanc? Nu trebula să intre în conflict realismul treaz lipsit de iluzii, singurul care putea să-i ajute României din situaţia ei disperată în conflict cu o mişcare care era cufundată în întregime într'un misticism romantic după ce îi lipsea figura predominantă a întemeitorului ei? Şi dacă un asemenea misticism primejduia problemele la ordinea zilei nu era necesar să dispară orice moment de sentimentalism şi toate consideraţiile?

De calitatea de a trata oamenii, generalul Antonescu dăduse dovadă încă de pe timpul când era conducătorul şcolii de război. Atunci părerea elevilor săi era împărţită; o minoritate îl criticau de prea multă severitate, elementele cele mai bune îl apreciau mult pe acest om. Astfel avem şi un răspuns asupra formei tratării omului, care pentru Antonescu trebuia să fie un lucru firesc. Omul care la rezolvarea vreunui probleme, era foarte aspru, chiar cu sine însuşi trebuia să măsoare cu unităţi severe pe aceia pe care îi conducea.

Numai soldat sau şi politician?

Al doilea punct care punea în discuţie calităţile generalului Antonescu era talentul său politic. Un soldat excepţional, cam aşa se spunea, dar un „numai-soldat". Cine examina trecutul acestui om trebuia să considere o asemenea sentinţă încă dintr'un stadiu timpuriu ca fiind superficială. E adevărat că Antonescu nu luase parte la intrigile politice şi interne române, dar maiorul de stat major, Antonescu, îşi luase în 1917 însărcinarea să ducă tratative cu guvernul Kerenski la Petrogad şi să ţină conferinţe asupra României în limba franceză în faţă corpului ofiţeresc al armatei lui Kerenski. Antonescu a făcut parte din delegaţia română la tratativele de pace dela Versailles. Antonescu a fost utilizat în calitate de cunoscător al răsăritului la tratativele privitoare la alianţa româno-polonă. Trimes să facă serviciu în armata franceză, ataşat militar la Paris, ataşat militar la Londra, delegat la Geneva la Liga Naţiunilor. Date fiind aceste premise, nu trebuia să se tragă în curând concluzia că în acest general se odihnea un capital politic care nu fusese încă utilizat? În calitate de conducător al statului, Ion Antonescu a caracterizat odată situaţia României între Carpaţi, Marea Neagră, Dunăre şi ţinutul de pe malurile Adriaticei după cum urmează: „În mijlocul a trei spaţii mari, Europa, Asia şi Orientul sudic, noi suntem puntea de legătură cu inima Europei. Aceasta este misiunea noastră." Putea oare să fie găsită o asemenea formulare de către un om care ar fi devenit de azi pe mâine un politician improvizat?

Poate că nimic nu caracterizează mai precis calitatea politică de a da sentinţe şi de a trage concluzii, decât forma cum şi-a conturat poziţia sa în stat. România ca monarhie a rezistat în faţa situaţiei complicate din 1940, pentrucă avându-se în vedere caracterul populaţiei româneşti, o instituţie prea timpurie este un mijloc indispensabil stabilităţii. Dar conducătorul statului român se conturează precis în statul organizat, desprinzându-se de toate aşezările care stau lângă el. Fotografia sa a fost pusă în toate instituţiile alături de fotografia regelui. Iar cu prilejul primei recepţii de Anul Nou a regimului Antonescu, Conducătorul Statului nu a apărut în fruntea guvernului, ci a stat alături de tron în faţa căruia au apărut miniştrii însoţiţi de vicepreşedintele consiliului.

E o mare deosebire între simţul politic şi cunoaşterea paragrafelor. În această privinţă Mareşalul Antonescu, Conducătorul Statului, este de altfel fără experienţă. Dar fapful că el a recunoscut dela început acest lucru şi a tras concluzii, caracterizează din nou felul gândirii sale politice. Ca locţiitor al său el a numit pe un jurist, pe domnul profesor Mihail Antonescu, care nu este o rudă a Mareşalului, după cum vrea legenda, ci fostul său sfătuitor în chestiuni juridice. Domnul Mihail Antonescu este cunoscător în materie de drept internaţional, a luat parte de timpuriu la congresele internaţionale şi a publicat studii vaste asupra dreptului internaţional. Nu este aceasta tocmai o calitate a cunoaşterii şi alegerii oamenilor când Conducătorul Statului şi Mareşalul îşi alege ca locţiitor un om care dispune de cunoştinţe şi aptidudini care lui îi lipsesc? Nu este oare această calitate a selecţionării oamenilor una din premisele succesului unui sistem care se bazează exclusiv pe conducerea centrală a statului de către o mare personalitate? Din acest procedeu face parte şi faptul că toate instituţiile importante sunt ocupate de oamenii de încredere ai Mareşalului Antonescu, prin urmare de persoane despre care Conducătorul Statului crede că pot acţiona singure în locul său.

Curajul de a risca a creat o armată eroică

Dar pentru el, soldatul, armata trebuia să fie stâlpul de reazem natural al acelei României, care trăia în mintea sa. Oricât de mare a fost numărul legilor şi decretelor la începutul guvernului Antonescu — armata se găsea în centrul tuturor chestiunilor. Se ajunse la o decizie, care însemna în acelaşi timp o mare riscare.

Armata română era instruită după exemplul francez pentru a lupta numai în defensivă. Trebuia făcut un salt în mijlocul unei doctrine noi. Militarii germani care instruiau armata română nu puteau să execute decât o parte din opera de reclădire, cealaltă parte căzând în seama Mareşalului. În acel timp al reorganizării au fost făcute schimbări şi în conducerea militară, ceea ce a cerut din nou o foarte mare putere de a lua decizii şi curaj de a risca. Generalul Antonescu şi-a încheiat critica sa adusă armatei române în 1934 cu cuvintele: „Ce se poate spera dela o asemenea armată? Nimic, absolut nimic!" Conducătorul Statului, Mareşalul Antonescu, a pornit cu armata sa la mai puţin de un an după începutul reorganizării şi reformei la cel mai greu război al Istoriei Românilor. De aici se vede proporţia reformei, care a fost făcută într'un timp atât de scurt. Faptele de care a dat dovadă armata română reorganizată într'un an de război pe teatrul de luptă dintre graniţele Basarabiei cu spaţiul întins dela Volga şi până în Caucazi, trebuesc cu atât mai mult apreciate cu cât nu trebue să uităm greutăţile care au fost înlăturate. Şi tocmai aceasta caracterizează în primul rând pe ostaşul Antonescu a cărui operă personală este armata română de azi.

Acei politicieni români care au constatat la generalul Antonescu în primul rând trăsătura caracteristică că este incomod altora, au avut dreptate, căci Conducătorul Statului Român a confirmat că este un om incomod. Acei politicieni n'au avut însă dreptate când au anticipat cu resemnare şi scepticism că în curând „lucrurile îşi vor relua drumul lor dinainte". Faţa nouă a României nu s'a format încă definitiv. Dar contururile acestei feţe noi pot fi recunoscute încă de pe acum. Severitatea, seriozitatea, obiectivitatea care caracterizează nu numai pe Conducătorul Statului, ci şi viaţa întreagă a Mareşalului, fac parte integrală din aceste contururi ale unei alte Românii noi.

Mareşalul Antonescu în viaţa particulară. *La vreo 140 km la Nord de Bucureşti, la Predeal, se află casa particulară a Conducătorului Statului. Aici îşi petrece el regulat sfârşitul săptămânii, în cercul familiei. Dumineca, obişnueşte să primească în audienţă la micul dejun pe reprezentanţii armatei şi ai economiei. Interiorul casei este aranjat în stilul boierilor români. Aici, Mareşalul Antonescu, care se trage dintr'o veche familie de ţărani munteni, este camarad între camarazi. În fotografie îl vedem pe Mareşal într'una din încăperile casei, stând model pentru un portret*

Neted și lucios

ca mătasea este vârful fiecărei peniţe

Kaweco

De aceea tocul *Kaweco* alunecă uşor pe hârtie întocmai ca o „pană“

Ultimile creaţii *Kaweco* vi se arată cu plăcere în magazinele de specialitate

---

O greşeală este exclusă!

„Am răsucit filmul mai departe sau încă nu?“ Posesorul unui aparat „Vito“ sau „Bessa 6x6 cm“ va fi scutit de această grijă veşnică în timpul fotografierii. Acest lucru îl înregistrează aparatele fotografice Voigtländer mult mai bine decât noi: ele nu se lasă răsucite mai departe în cazul când au fost răsucite dinainte. O greşeală este deci exclusă.
Totul este practic la aparatul fotografic Voigtländer: dela cheia automată a filmului până la ingeniosul declanşator trăgaciu de pe capac!

Voigtländer

un aparat cu renume mondial

URIAȘA VOLGĂ

Operațiile militare au împins teatrul de război în răsărit până la Volga. Cu aceasta s'a adus în punctul central al interesului un fluviu care, prin lungimea cursului său și prin mărimea teritoriului din care își adună apele, amintește de fluviile colosale ale Asiei

Germania, Franța și Italia ar face parte din ținutul fluviului Volga, dacă acesta ar curge prin Europa Centrală

Old man river", așa cântă Negrii când umplu, pe cheiul dela New-Orleans, pântecele nesățioase ale vapoarelor. Cântecul lor monoton este adresat fluviului Mississippi, care ca și ei trebue să târască zi cu zi poveri grele în spate. Chiar și pe vremea când părinții lor erau încă copii, fluviul

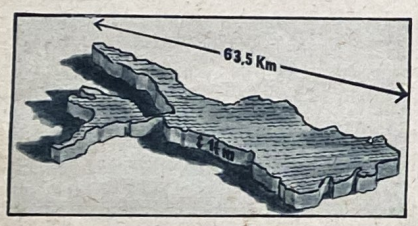

Volga asvârle în Marea Caspică 10.000 metri cubi pe secundă. O singură zi ar fi de ajuns ca să ridice cu un metru și jumătate nivelul lacului Constanța cu suprafața lui de 539 kilometri patrați

muncea cu o uniformitate persistentă, ca un bătrân împăcat cu destinul.

195 afluenți

Volga este „old man" printre fluviile din Europa. Ea numără milenii și totuși creșterea ei nu s'a terminat încă. În fiecare an își împinge numeroasele brațe cu 94 metri mai departe în Marea Caspică. Ea are o înfățișare de uriaș. Cu circa 3.700 km lungime, este aproape de 3 ori mai lungă decât Rinul, iar teritoriul din care își adună apele cuprinde o suprafață de 1.460.000 kilometri patrați, care corespunde oarecum cu mărimea Germaniei, Italiei și Franței luate laolaltă. Cantitatea de apă pe care o rostogolește la vale este așa de mare că, după ce a trecut prin stepă și pustiuri, ea poate încă să asvârle în Marea Caspică 10.000 metri cubi pe secundă. Din cei 195 afluenți ai săi, 38 sunt navigabili. Între ei sunt și ape mari ca de pildă Oca, cu o lungime de 1.500 km, ea însăși cu un afluent lung de 460 km. Dar uriașul fluviu nu este, cu o lungime atât de mare, un om slab ca un țăr, ci își face loc destul de larg în albie. La Iaroslav măsoară dela un țărm la altul, 700 m, la mijlocul cursului 200 metri, iar la cursul inferior până la 8.000 metri — distanțe în fața cărora un constructor de poduri capătă cu adevărat dureri de cap.

33 milioane tone încărcătură

Uniunea Sovietelor e străbătută de foarte puține linii ferate și șosele. Legătura cea mai însemnată a Nordului cu Sudul o face uriașa Volgă. Deci nu e de mirat că este încărcată cu poveri enorme. Mai mult de jumătate din tot transportul interior al Uniunii Sovietelor este făcut pe spatele său; în aproximativ șase luni navigabile, 30 milioane tone încărcătură. Mai multe mii de vapoare și un număr și mai mare de șlepuri îi brăzdează apa.

Trei până la cinci luni pe an, Volga își ia concediu dela lucru. Atunci ea îmbracă o platoșă de ghiață și hibernează. Ghiața acoperă de asemenea și mulțimea de canaluri care leagă Volga cu Marea Baltică și cu Marea Albă. Numai spre Leningrad conduc trei sisteme de canaluri; un canal mare leagă Volga cu râul Moscova și prin aceasta cu Moscova. După „epoca glacială" urmează o perioadă de inundații, în care nivelul Volgei merge în multe locuri în lărgime până la 50 km. În restul anului, pe fluviu este un necontenit dus și întors. Plute legate unele de altele până la 400 m lungime, cu case solide deasupra pentru echipajul aflat pe drum de luni de zile, aduc trunchiuri uriașe de copaci din Nordul bogat în păduri în Sudul sărac în lemne, în timp ce de aci urcă necontenit în susul apei nenumărate vase încărcate cu petrol prețios. Convoaiele de șlepuri încărcate cu grâu contribue la potolirea foamei a milioane de oameni.

Uriașa Volgă trebue să parcurgă un drum lung, dela izvorul ei din înălțimile Valdai până la vărsarea în Marea Caspică. Ea nu are căderi — izvorul ei se află numai la 203 m deasupra nivelului mării — și de aceea nu are nevoie să se grăbească.

Un vapor face în opt zile drumul dela Calinin (odinioară Tver), extremitatea de sus a marii navigații, până la Astrahan. Drumul trece pe lângă păduri, ogoare și stepe. La mijlocul cursului Volgei se întind spre răsărit, pe o distanță de 1.000 km, lunci largi și netede. Malul drept este râpos, datorită stăruinței cu care fluviul roade dintr'însul. Ape mari, care curg din spre Nord către Sud sau din spre Sud către Nord, își urmează direcția cu o forță enormă. La învârtirea zilnică dela Vest la Est a pământului, masele lor de apă rămân mereu câte puțin în urmă și sunt împinse către țărmul de Vest aproape imperceptibil, dar totuși suficient ca să facă în timp de milenii, un țărm râpos dintr'acesta și să mute încet, tot mai spre apus, albia. Din aceste câteva ape, face parte și uriașa Volgă.

Orașele de pe țărm

O serie de porturi interioare aduce schimbări în monotonia grandioasă a peisajului. Locul principal și natural al navigației Volgei se află la confluența Volgei cu Oca. Încă de mult timp s'a ridicat aici orașul comercial Nijni-Novgorod, căruia Bolșevicii i-au schimbat numele în Gorki, în onoarea poetului Uniunii Sovietice. Nijni-Novgorod a fost la origine un târgușor, care a ajuns mai târziu un târg de mostre cu reputație mondială. Pe căi comerciale, de caravane și de apă, s'au revărsat aci Chinezi, Perși și popoare din Caucazia în zilele de târg (dela 15 August până la 15 Septemvrie) și și-au oferit mărfurile pentru produsele negustorilor din Europa de Vest. În Rusia de odinioară, Novgorodul a fost punctul culminant al vieții comerciale și al distracțiilor materiale grosolane. Acum și-a pierdut importanța, fiindcă tot comerțul a fost etatizat.

La câteva zile de drum mai spre Sud urmează Stalingradul (odinioară Țarițin). Aici sunt vândute plutele uriașe venite din Nord — împreună cu casele de pe ele. Ele aprovizionează cu lemne o parte considerabilă a regiunii de Sud. Stalingradul, așezat pe o terasă netedă, abia cu 150.000 locuitori în 1927, este astăzi ca mărime, cu o populație de 450.000 oameni, al 12-lea oraș al Rusiei Sovietice. El este metropola comercială, centrul de armament și cel mai însemnat nod de comunicații al Uniunii Sovietice de Sud-Est. De aici pleacă legăturile de cale ferată către Moscova, în basinul Donețului și spre Caucazia. Proiectul unui canal urmărit de un an, dar încă neterminat, trebuia să lege cotul dela Stalingrad al Volgei, cu Donul inferior, pe o distanță numai de 60 km.

Delta mult blestemată și mult prețuită

Chiar dela Stalingrad, uriașul fluviu începe să-și întindă numeroasele brațe. Brațe secundare se adaugă mereu și formează în sfârșit la vărsare, mai jos de Astrahan, un labirint de râuri, insule, lunci și mici lacuri. Enorma deltă de mâl are aci o lărgime de peste 110 km. Punctul slab al fluviului Volga este vărsarea lui în fundătura Mării Caspice. Ce-ar fi fost dacă natura n'ar fi făcut aci o greșeală! Căci încă în timpuri geologice recente, Volga își continua dela Stalingrad cursul în direcția Sud și se vărsa prin valea inferioară a Donului, în Marea Neagră. De abia când basinul Mării Caspice se lăsă tot mai mult în jos, i se dădu drumul cursului inferior al Volgei și fluviul se abătu de atunci în direcția Sud-Est de astăzi.

Uriașa Volgă dăruește țării, ca și cum ar voi să repare neajunsurile gurii sale „nefericite", o recoltă inepuizabilă de pește. Delta Volgei este una din apele cele mai bogate în pește ale pământului. Friedjoff Nansen a fost chiar de părere că producția întregii coaste norvegiene de abia poate fi comparată cu producția deltei Volgei. Peste 100.000 pescari și lucrători se ostenesc în această deltă, pentru o producție anuală de o jumătate milion de tone de pește.

Înainte de toate nisetrul cu icrele sale a făcut din Astrahan un oraș cu renume mondial. Un singur nisetru de Bieluga dă 12 până la 20 kg din aceste delicatese. Icrele negre de cegă sunt mai puțin prețuite, dar cu atât mai mult este apreciată delicioasa ciorbă de pește „uha", preparată din carnea acesteia. Pe lângă nisetri mai sunt pescuite anual din valurile Volgei 450 milioane scrumbii și afară de aceasta, bibani, crapi, somni, știuci, breme, mreane și multe alte soiuri de pești, toate în cantități cu drept cuvânt neverosimile.

Și ca încheiere încă odată: petrolul

Astrahanul nu e important numai pentru pescărie. Aci se transbordă pe vasele de pe Volga și petrolul din ținuturile petrolifere ale Caucaziei. Trustului „Vasele petroliere Volga" ar trebui să-i stea la dispoziție, după date sovietice, 500 petroliere cu aproximativ 0,5 milioane tone registru.

Vasele petroliere aduc petrolul în toate ținuturile de consum la care se poate ajunge prin Volga. De aceea munca uriașei Volga este de o necesitate vitală pentru motorizarea armatei, agriculturii și industriei în partea cea mai importantă a Uniunii Sovietelor. Vai de Soviete dacă vreodată uriașul acesta nu va mai putea lucra pentru ele.

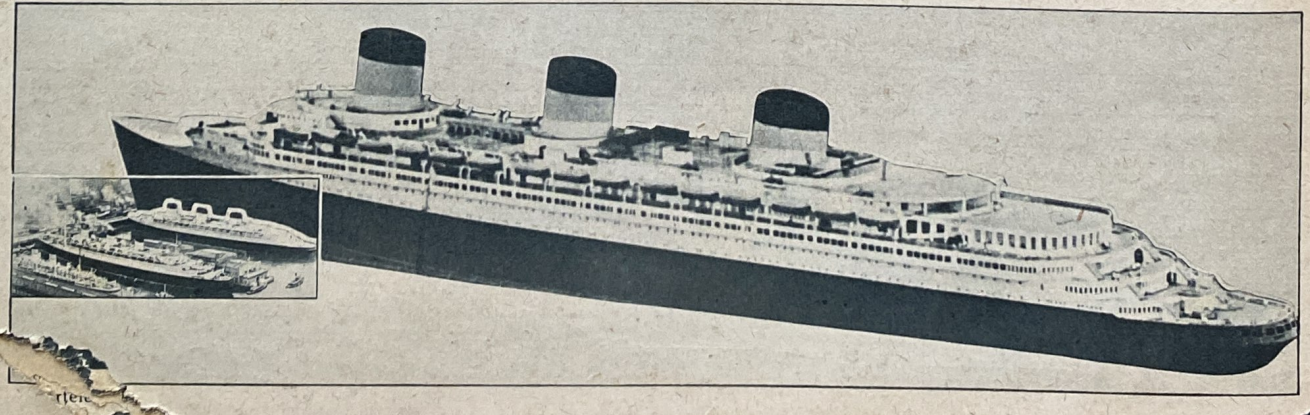

O corabie uriașă de 20 milioane tone registru de abia ar putea ajunge ca să se încarce cele 30 milioane tone transportate în curs de o jumătate de an, pe Volga. Această corabie ar fi de 6½ ori mai lungă, prin urmare ar avea o capacitate aproape de 250 ori mai mare decât „Normandie", al doilea vas ca mărime din lume, cu un deplasament de 83.400 tone

Pentru prima dată fotografiată în culori:

O droseră își ia porția de mâncare

←

Atenție, o cursă!

Frunzele droserei își întind către soare lucitoarele lor brațe roșii, întocmai ca niște stamine inofensive. Nimic nu trădează insectei naive primejdia de moarte care o pândește. Dar vai și amar de o atinge unul din aceste brațe . . .

→

În capcană

Lichidul lipicios secretat de tentaculele droserei ține strâns insecta. În același timp tentaculele au început să se strângă tot mai mult. Ele toarnă peste ea un suc gastric care dizolvă proteinele, pe care îl ingeră mai târziu din nou, împreună cu corpul dizolvat al animalului

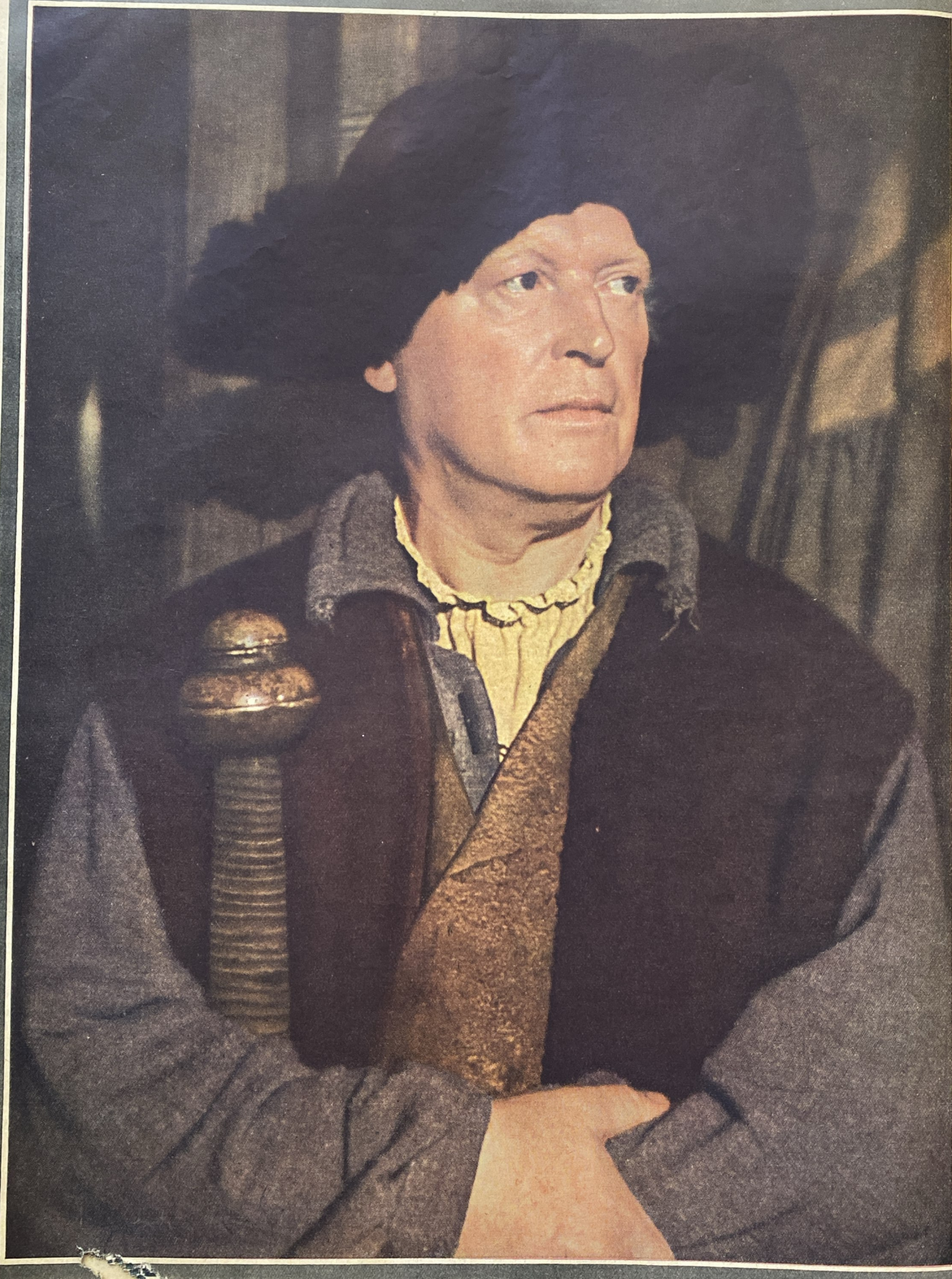

Paracelsus

Un om a plecat din Basel spre Strassburg. Era un medic, căruia călătoria i-a intrat în sânge şi care a umblat pe cele mai multe drumuri ale Europei — mai rar în trapul comod al calului şi mai mult pe jos — medicul Theophrastus Paracelsus. El a fost chemat la Basel de un editor bogat care renunţase la toţi medicii oraşului. Pentru această călătorie Paracelsus s'a îmbrăcat cu o haină mai ca lumea. Acest lucru trebue menţionat, căci nu era întotdeauna aşa, căci destul de des îl vedeai umblând jerpelit şi cu toate că era de mult un medic celebru, era sărac. Căci în primul rând era medicul săracilor şi totodată deosebit de ceilalţi, un medic care nu înţelegea să tragă profit din meseria sa, care a făcut pe specialiştii să se ridice împotriva sa, pentrucă el le ataca ştiinţa lor academică învechită, cu noi idei revoluţionare. El cerea unui medic să se apropie de natură şi întrebuinţa preparate chimice pentru vindecarea bolilor, punând experienţa vie deasupra ştiinţei pure — un fapt ne mai auzit pentru medicii de acum patru sute de ani.

Paracelsus e pe drum — ca de obiceiu, ca tot timpul vieţii sale, mereu pe drum, plecat să cerceteze misterul vieţii. Sub bolţile Universităţii Ferrara şi-a început cercetările. Dar peste tot nu întâlni decât o ştiinţă latină rigidă, împopoţonată cu terminologie latină. — Plecă mai departe cutreierând în lung şi'n lat ţările europene până sus la Stockholm. El merge din oraş în oraş ca medic de ţară, plecând la luptă însoţit de argaţi. În aceste călătorii dă în sfârşit peste noile idei răzvrătitoare cu care declară războiu vechii medicini. Şi tot ca primul îndrăsneşte să se adreseze specialiştilor nu în propoziţiuni latineşti alese, ci spune ce are de spus, în limba sa suabă grosolană, negalantă, clară, dar care spune omului lucrurile pe faţă.

La Basel îi reuşeşte să-şi vindece pacienţii şi gratie acestui succes devine în 1527 medic de oraş şi profesor la Basel. Dar noua demnitate nu îl schimbă: el rămâne acelaşi spirit revoluţionar din trecut. O idee revoluţionară, o ştie bine, are nevoie de un fanal vizibil, căci nu e suficient să ţină numai prelegeri, el trebue să-şi atace colegii direct şi de aceea arde în public în focul St. Ion manualele canonice ale medicinii şi face aceasta chiar în piaţa centrului humaniştilor de frunte. Furtuna se deslănţue şi Paracelsus trebue să fugă în Alsacia.

Iarăşi începe să pribegească. Un singuratic, ca toţi oamenii de seamă, trece pe străzi cu spada în mână, în mânerul căreia îşi păstrează leacurile sale chimice. El a devenit din nou medicul săracilor pretutindeni pe unde se duce, iar hainele i se jerpelesc din nou. El e conştient că ceea ce a făcut nu este lucru zadarnic, şi în timp ce călătoreşte dintr'o ţară într'alta scrie pagină după pagină, cărţi, creind astfel temelia unei noi ştiinţe medicale care a devenit astăzi proprietatea întregii culturi europene.

←

Ca o pictură medievală. *Werner Krauss ca Paracelsus în filmul german cu acelaşi nume, care are ca temă viaţa marelui medic. Actorul apare în film cu spada originală, pe care o purta Paracelsus în călătoriile sale (Fotografii din filmul „Paracelsus" la Praga)*

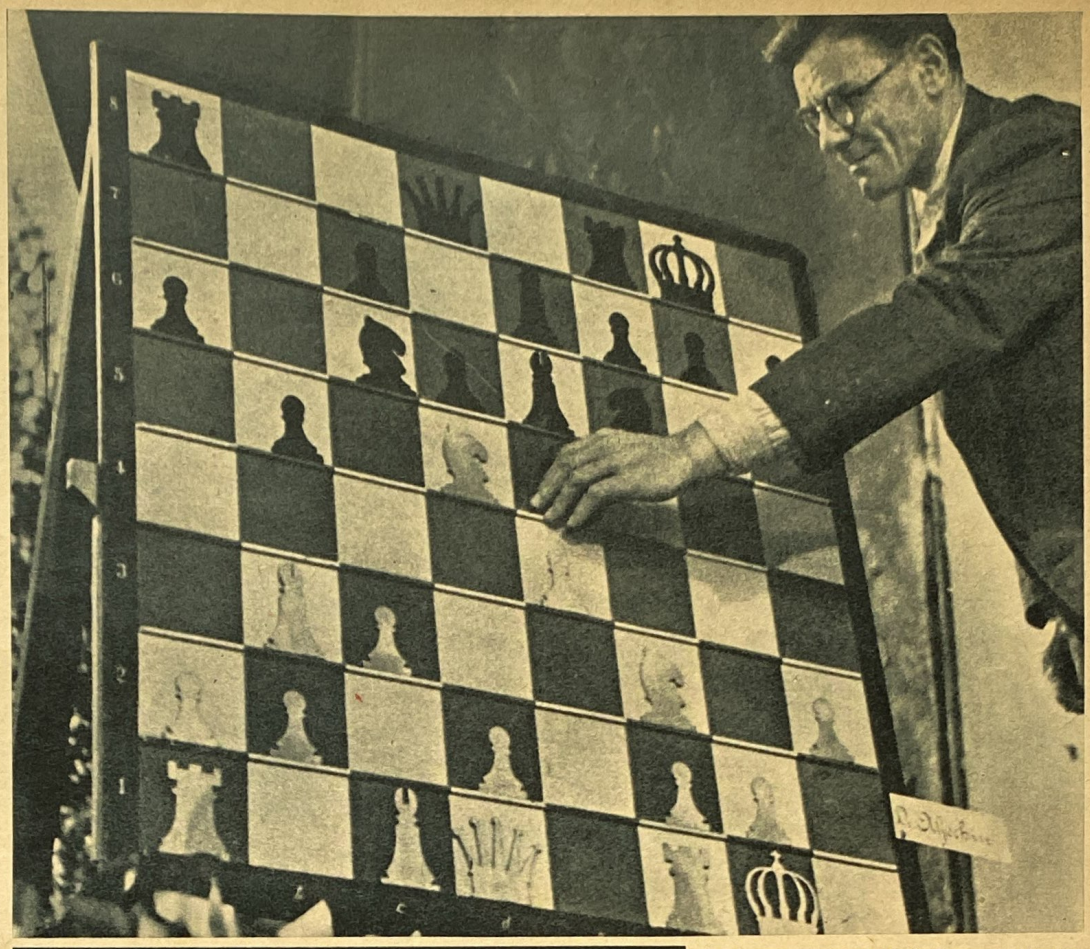

O ARENĂ de 40 x 40 cm

La campionatele europene de şah din München au participat 13 naţiuni

Jocul campionului mondial. *Francezul Aljechin, este singurul joc redat pe o tablă de şah de dimensiuni supranaturale. Această tablă, bine vizibilă pentru jucători şi spectatori, se află în încăperea în care luptă reprezentanţii celor 13 naţiuni, fiecare contra fiecăruia. Astfel toţi cei prezenţi pot urmări exact jocul doctorului Aljechin, chiar dacă nu-l pot vedea de-a-dreptul*

Maestrul învaţă dela maestru. *Printre amatorii de şah pasionaţi care au asediat masa de joc a campionului mondial Aljechin, reporterul „Signa"-ului a descoperit şi pe directorul ministerial Dr. Sato, reprezentantul ministerului de interne japonez la Berlin, campion al Japoniei la categoria amatori a jocului „go", care este în acelaşi timp un şahist pasionat*

→

Se luptă pentru cununa jocului regesc

24 jucători din diferite țări s'au adunat la campionatele de șah din München, unde reporterul revistei noastre a făcut câteva instantanee dintre care redăm aici pe cele mai interesante

Doctorul Aljechin, *care reprezintă culorile Franței, este ca și Bogoljubow, Rus din naștere. El a fost ofițer în armata țaristă. Doctorul Aljechin deține de 17 ani titlul de campion mondial la șah. Acum a devenit din nou campion european. Fără a avea calmul lui Bogoljubow el surprinde pe observator prin jocul neîntrerupt al degetelor sale. Acum și le-a pus pe frunte gânditor, în clipa următoare răsucește un smoc de păr, iar apoi își netezește o mustață inexistentă*

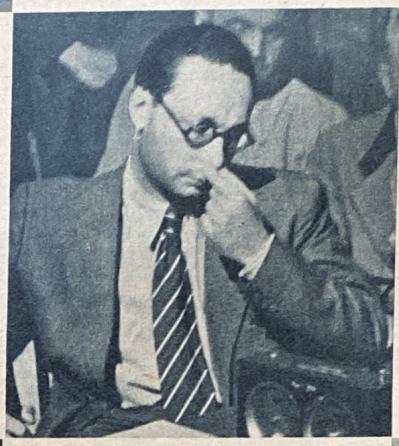

Stoltz, *reprezentantul Suediei, este un bărbat chipeș, care ne povestește că primul contact cu șahul l-a avut la vârsta de 16 ani. Profesorul său a fost Bogoljubow. Acest mecanic de automobile din Stockholm te surprinde la exterior în acest cerc. Nervozitatea este pentru el un lucru atât de străin, încât nici n'o amintește când ne vorbește despre imaginație și darul concentrației, indispensabile pentru jocul de șah. Câteodată acest fumător de forță își sprijină capul inventiv în palme*

Bogoljubow, *fostul Rus, este astăzi reprezentantul Guvernământului General și pare a avea nevoie pentru concentrația deplină de vârful degetului mic printre buze. „Această mișcare tipică", scrie reporterul nostru despre fostul teolog, am descoperit-o mereu la Bogoljubow, oridecâteori îi venea rândul să mute. Gradul uimitor al concentrării sale s'a manifestat într'o altă situație. Îl văzui lângă Rabar, campionul Croației, stând la masa altor doi jucători, unde . . .*

Napolitano, *campionul de șah al Italiei, este student în filosofie. Ca reprezentant al temperamentului meridional, el pare a avea un calm surprinzător, accentuat prin nervozitatea momentană de care dă dovadă câteodată. Această fotografie a fost făcută puțin înainte de sfârșitul partidei sale cu campionul mondial, pe care a pierdut-o. Deocamdată nu se dă bătut. Ni se povestește că în cele câteva ore de după amiază, studentului bine bărbierit îi crescuse o barbă respectabilă*

Cel de al treilea . . . *Ceea ce te izbește mai mult la doctorul Aljechin este poate pisica neagră de Angora care îl vizitează de câteva ori pe zi. În timpul celor șapte ore zilnice de joc, când d-na Aljechin îi aduce vreo gustare, vine și „Check" să se frece lingușitor de umărul stăpânului. „E mascota mea" spune doctorul Aljechin, „și mă însoțește în fiecare călătorie. Dar iarna nu-i port decât chipul cu mine. Soția mea a brodat portretul lui „Check" pe un pulovăr al meu pe care îl îmbrac"*

Keres, *campionul estonian, căruia de curând i-a reușit chiar să bată pe campionul mondial, e student în matematici. Spre deosebire de Suedezul care joacă cu multă fantezie în combinații, Estonianul acesta de 27 de ani, are un joc logic și consecvent. Este de un calm aproape supraomenesc. A publicat mai multe cărți despre șah, și se ocupă dela vârsta de 12 ani cu acest joc. În acest timp și-a cucerit respectul țării sale, și participă la toate turneele mari*

„. . . ca critic *s'a concentrat atât de mult asupra tablei străine, încât îi arse chibritul mai înainte de al putea întrebuința. Participanții la turneu își părăsesc locul când urmează să mute adversarul, plecând „în inspecție" pe la mesele celorlalți*

→

Misteriosul borcan de dulceață *de lângă cronometrul dublu dela locul doctorului Aljechin îi trădează secretul. Campionul mondial care înainte vreme fuma în timpul [illegible] până la 100 de țigări pe zi, s[illegible] fumat și în loc de ac[illegible] borcanul de dulceață cale[illegible]*

Obiectivul fotografic indiscret *descoperă secundele de nervozitate care apar în anumite momente chiar la omul cel mai calm în aparență. Italianul se joacă în aceste momente inconștient cu unghiile sale. Sunt mișcări stereotipe. Ai impresia că îl liniștesc*

→

Klaus Junge, *Germania, are 18 ani și este cel mai tânăr participant. Astăzi face parte din Serviciul German al Muncii. Tatăl său a fost campionul de șah al statului Chili. Dela el a învățat atât de mult, că la turneul de șah din Salzburg a ieșit al treilea, după dr. Aljechin și Keres*

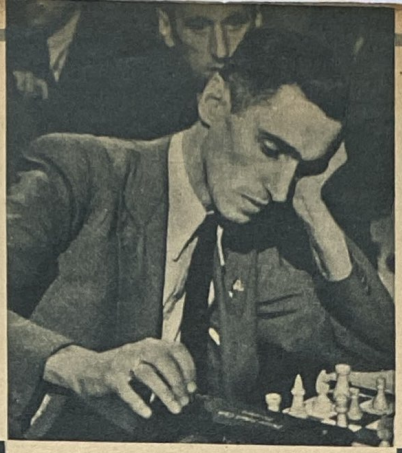

Barcza, *campionul Ungariei, e profesor de matematici. Are o figură înaltă și uscățivă, aproape ascetică. El refuză ideea unei relațiuni directe între jocul de șah și matematici, cu toate că crede că știința șahului poate avea un efect rodnic asupra matematicilor și invers. După părerea sa, raționamentul logic, necesar jocului de șah, prezintă anumite analogii cu activitatea spirituală a ofițerului de stat major: amândoi presupun stăpânirea perfectă a strategiei și tacticii*

Amatorul necunoscut. *Îl întâlnești zilnic împreună cu alții ca el într'un colț retras al „terenului" de luptă. Analiticienii șahului, fanaticii acestui joc, repetă aici partidele jucate în ultimele ceasuri. Însemnările lor le dau posibilitatea de a se adapta ulterior la raționamentele celor doi adversari a căror joc îi interesează. Ei sunt eternii căutători ai răspunsului la întrebarea: „. . . dar dacă acum . . .?" Se zice că mulți dintre acești amatori necunoscuți dar zeloși au găsit chiar răspunsuri bune*

Reilstab, *cel de al treilea reprezentant al Germaniei, după Richter și Junge, e de meserie redactor. El redactează rubrici de șah și șarade din diferite reviste, căci îl interesează „orice fel de probleme". Toate merită să fie deslegate" spune el. Acest șahist obiectiv, logic și consecvent, lipsit de orice excentricitate, este un tip analog lui Keres: are un calm suveran, fără urmă de nervozitate. E din Berlin și joacă șah de mulți ani. În cursul acestui turneu l-a bătut pe Aljechin*

Rohacek, *reprezentantul Slovaciei, este ca și Keres și Junge, student în matematici. „Vioiciunea sa — în opoziție cu calmul majorității concurenților — s'a manifestat prin faptul că aproape după fiecare mișcare pleacă în „inspecție pe la celelalte mese. Se plimbă încet dela o masă la alta și își făcea însemnări despre mișcările celorlalți concurenți", după cum ne scrie reporterul nostru. „Pare ca și cum ar vrea să-și impună cu de-a-sila să-și uite partida proprie, pentru a se recrea cu probleme străine"*

Cum arată terenul de joc pe care și-au dat întâlnire reprezentanții unei elite intelectuale ce vine din toate părțile Europei? În sala frumos împodobită s'au instalat două rânduri de mese acoperite cu postav verde și pe ele sunt așezate niște table de o dimensiune de 40×40 de centimetri, cu figuri de șah cioplite simplu. Aspectul cam sobru al acestei arene e complectat de cronometrele duble ce servesc pentru controlul timpului, de plăci mici cu numele jucătorilor și de niște scrumiere mai mult sau mai puțin utilizate.

Apoi după ce concurenții au făcut primele mișcări, și după ce fiecare și-a făcut însemnările pe foaia de hârtie albă de alături, are loc o surpriză pentru cei neinițiați: Câte un participant care fusese până acum cufundat în gânduri, se scoală brusc dela masă și pleacă „în inspecție" după cum spune specialistul, lăsându-și adversarul în aparență singur.

De ce? . . . A da un răspuns complect la această întrebare ar însemna să cercetăm însăși tainele șahului care captivează pe om mai mult ca oricare alt joc.

Le Trait d'Union

BI-HEBDOMADAIRE ILLUSTRE

N° 228 — DIMANCHE 4 OCTOBRE — 1942

Pourquoi nous écrivons

A L'OCCASION DU DEUXIEME ANNIVERSAIRE DE LA SIGNATURE DU PACTE TRIPARTITE

Important discours de M. von Ribbentrop

Istorioare fără cuvinte

Cinci istorioare ilustrate din „Le Trait d'Union", o revistă tipărită pentru prizonierii de război francezi din Germania

Umoristul parizian J. C. Lafosse a inventat în istorioarele sale fără cuvinte pe doctorul ciudat Tacbombe și întâmplările sale vesele și captivante. Autorul povestește revistei noastre despre aceasta următoarele: „Istorioara fără cuvinte este totodată un film în miniatură și o povestire plină de umor. Ea trebue să cuprindă desfășurarea unei acțiuni și o încheiere surprinzătoare. Câteodată poate avea desfășurare și încheiere chiar un singur desen. În acest caz aceasta este forma cea mai bună a istorioarei fără cuvinte. Desenatorul este în același timp director de scenă, regisor, decorator și chiar maestrul tonului, căci și sgomotele sunt înregistrate pe hârtie cu peniță.

Oamenii filmului în căutarea lor după actori au să aleagă între concursul de frumusețe și scrisoarea de recomandație. Desenatorul posedă însă numai talentul său de interpretare și spectacolul semenilor săi. Fără discuție, acestor două izvoare le datoresc nașterea fâpturii mele, doctorul Tocbombe. Dacă stau și mă gândesc, origina actorului meu principal o găsesc în persoana acelui venerabil agent de circulație care păzește de mult timp la colțul Porții St. Denis, viața și afacerile trecătorilor, ajutând jurnaliștilor din rubrica locală să-și facă avere, căci aceștia n'au scăpat ocazia să scoată capital din barba sa respectabilă.

Polițistul Leclerc a făcut deci puțin pe nașul doctorului Tocbombe. Mă veți întreba poate de ce este numaidecât „doctor"? Nu pot decât să răspund că el este doctor în domeniul farsei, după cum alții sunt doctori în științe sau în medicină...

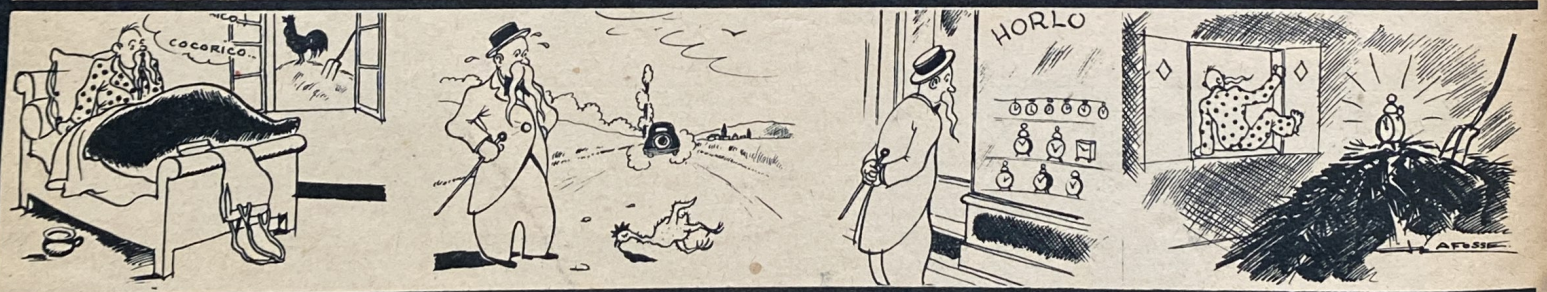

Dreptunghiular, decolteul arată feminin şi elegant. La această rochie de ceaiu, el este mărginit cu o platcă încheiată la două şiruri de nasturi

Decolteuri

Idei noi la o temă veche

O rochie de seară din tul şi mătasă vărgată, a cărei decolteu lasă să se vadă până şi umerii gingaşi

Această rochie festivă este confecţionată din mătasă brodată în culori. Decolteul îngust şi foarte adâncit scoate în evidenţă gâtul svelt

→

Mătasa chineză imprimată este subţire ca o pânză de păianjen. Decolteul lat, drapat transversal evidenţiază stilul graţios al rochiei

Bad Elster, băile cu cea mai veche „tradiție reumatică" — acum centrală pentru combaterea reumatismului. *Așezate într'o regiune de munte păduroasă din mijlocul Germaniei, băile dela Elster au devenit în curând datorită climei și nămolului tămăduitor feruginos și bogat în săruri, o stațiune balneo-climatericăcu renume internațional*

O boală necercetată

Lupta împotriva tuberculozei și cancerului este organizată internațional. În schimb pentru combaterea reumatismului omul s'a mulțumit până acum cu un războiu de hărțuială Spre a încuraja colaborarea în lupta împotriva acestei boale dureroase și prea puțin cercetate direcțiunea germană de igienă a desenat ca centrală a combaterii reumatismului în Germania, institutul pentru cercetarea reumatismului dela Bad Elster

După concertul unui solist, dirijorul și oaspele stăteau împreună în camera artiștilor. „Ceați avut astăzi, dragul meu", întrebă precaut dirijorul. Violonistul se lăsă să cadă într'un scaun, își suflecă puțin mâneca fracului, arătând dirijorului mâna și încheietura. „Lumea-i spune reumatism. Pentru mine, aceasta înseamnă sfârșitul carierii!" „Dar se poate vindeca", răspunse celălalt pe jumătate întrebător. „Caut să mă vindec de 3 ani de zile, dar totul e zadarnic". O a treia persoană, servitorul orchestrei, a ascultat convorbirea. El le ținea paltoanele stând mai deoparte. Acum îl ajută pe violonist să-și îmbrace paltonul. „Scuzați-mă maestre", spuse el încet, „de ce nu vă duceți la profesorul Pässler din Dresda?"

Jocul de-a-ascunselea al focarelor bolii

Câteva zile mai târziu profesorul Pässler asculta descrierea lungă a suferințelor virtuosului. Mâna exersată a medicului îi cercetă cruțător și repede încheieturile. După aceea își apropie urechea de pieptul pacientului. „Sgomot sistolic", murmură medicul și ridicându-se completă „o ușoară aritmie". După aceea întorcându-se brusc către bolnav: „Deschideți vă rog gura!" „Îmi căutați acolo reumatismul?" întrebă violonistul puțin cam mirat. O scurtă apăsare pe cerul gurii și vizita medicală s'a terminat.

„Aveți „focare purulente de diseminație în amigdale, probabil și la dinți", observă medicul, „specialiștii vă vor cerceta dantura. Va trebui însă să vă scot amigdalele." „Dar bine domnule profesor", se apără violonistul — „doar nu sunt iepure de casă pentru experiențe! Ce legătură pot avea amigdalele și dinții cu brațul meu!" „Întregul repertoar al tratamentului reumatismului la care ați fost supus în câteva rânduri ca băi; cure de transpirație, dietă, prișnițe, medicamente și electricitate, toate acestea n'au niciun sens, dacă nu se îndepărtează din corp adevărata cauză. Modul cum tratez eu reumatismul cronic nu este recunoscut, o știu prea bine. Dar la câteva sute de bolnavi, care sufereau cu mult mai mult decât dumneavoastră am văzut cum a dispărut reumatismul după ce li se însănătoșiseră amigdalele și dinții."

Mai târziu când acest violonist fermeca din nou lumea cu arta sa, i se conferi odată un ordin prețios împodobit cu două mari briliante. Plin de mândrie virtuosul violonist îl arătă fostului său medic: „De altfel vi s'ar fi cuvenit Dvs. domnule profesor!"

Stațiunile otrăvitoare din corpul omenesc

Ideile profesorului Pässler sunt astăzi un mijloc profilactic bine cunoscut de orice medic. Înlăturarea focarelor purulente a devenit o primă măsură a oricărui tratament înțelept de reumatism. Căci aproape întotdeauna asemenea focare sunt cauzele care provoacă și întrețin durerile reumatice. Cum se explică însă faptul că focarul pricinuește foarte departe de reședința sa, la mușchi, încheieturi sau nervi, dureri, inflamații și turburări?

Focarele purulente de diseminație nu se formează însă numai la amigdalele cerului gurii, sau la dinți, ci și în cavitățile bucale și ale nasului, la băsica fierii și în apendice. Microbii s'au fixat totdeauna la locul unde sângele nu circulă cum trebue pentru a imobiliza pe intruși. De aceea ei locuesc nepedepsiți și de asemenea complect neobservați în ascunzișurile lor. Bacteriile produc însă otrăvuri asemănătoare din punct de vedere chimic otrăvurilor anumitor șerpi. Dela focarul microbilor ajung incontinuu în corp mici cantități de otrăvuri. De aici și numele „focar de diseminație." Otrăvurile se fixează în locurile cele mai variate și abia după aceea sunt remarcate foarte departe de focar. După locul atacat de acești microbi se vorbește despre reumatism articular, mușchiular sau nervos. În caz de reumatism febril acut se ivesc de asemeni și la valvulele inimii simptome de inflamație. În general toate insuficiențele neereditare ale valvulelor cardiace sunt consecințe ale reumatismului. Este cunoscut că reumatismul se capătă ușor prin răceală. Dar această afirmație este valabilă numai în ce privește preferința toxineior microbiene de a se fixa în acele părți ale corpului, care au de suferit de pe urma răcelii sau transpirației complecte, dar și de pe urma efectelor provocate în urma leziunilor ușoare.

În ciuda acestor cunoașteri sigure, multe s'au făcut în legătură cu reumatismul, dar el n'a fost încă cercetat în adevăr. Focare purulente pot avea multă vreme și persoane care nu s'au îmbolnăvit niciodată de reumatism. De ce? De ce se dă la reumatici lupta de apărare împotriva otrăvurilor tocmai la articulații, care, mai târziu, datorită inflamațiilor dese sunt distruse devenind inutilizabile? De ce alege reumatismul la unele persoane mușchii, la altele nervul și așa mai departe? La acestea și la alte întrebări astăzi nu se poate încă răspunde definitiv.

Gălbinarea împotriva reumatismului?

Vechii medici, care din lipsa unor aparate pentru stabilirea diagnozei erau nevoiți să se folosească numai de observațiile lor făcute la căpătâiul bolnavului, știau de altfel că pacientul care suferea de reumatism nu mai avea dureri la articulații de îndată ce se îmbolnăvea întâmplător de gălbinare. În ultimul timp s'a putut face în Germania aceeași observație. De aceea s'a căutat să se combată reumatismul în cazuri potrivite printr'o gălbinare provocată pe cale artificială. Natural că aceasta avea să întâmpine destule greutăți, căci gălbinarea nu este în niciun caz o boală ușoară, putând interveni datorită provocării ei pe cale artificială pericolul unei vătămări a ficatului. Totuși, la un mare număr de pacienți, la care orice tratament împotriva reumatismului articular se dovedise ineficace cu toate că li se asanase la amigdale, la dinți, la apendice și ovare toate focarele purulente — a fost posibil prin injectarea unui amestec de săruri biliare și coloranți biliari să se obțină o gălbinare în aparență inofensivă. Într-adevăr s'au micșorat în parte durerile la articulații existente de mai mulți ani ale pacienților. La o mare parte dintre aceștia s'a putut vorbi chiar de o vindecare complectă după ce gălbinarea dispăruse din nou. Până acum nu s'a putut găsi o explicație a acestei coerențe ciudate.

O boală costisitoare și de prisos

Într'o țară din Europa cu 40 milioane de locuitori, numai societățile de asigurare au plătit anual pentru cazuri de reumatism 40 milioane mărci. Trei milioane de săptămâni de lucru se pierd în fiecare an, iar legiunea invalizilor și schilozilor de pe urma reumatismului a luat proporții mari. Reumatismul este o boală care nu ucide; dar este o boală care pregătește cele mai multe dureri, care îmbolnăvește cele mai multe inimi, distrugând cele mai multe vieți. Din fericire tratamentul reumatismului a făcut progrese mai mari decât cercetarea lui. Nu tot ceea ce numește poporul reumatism este în adevăr reumatism. Dar prin noile mijloace auxiliare de stabilire a diagnosticului se poate face cu toată siguranța această deosebire. Hipostaza (sedimentația sângelui) și hemograma, radiografia și cultura bacteriilor ajută la găsirea focarelor purulente. Prin urmare nu e nevoie să pornim orbește o campanie de nimicire împotriva amigdalelor suspecte, a dinților și a altora, ci putem să operăm la sigur. După îndepărtarea focarelor, celorlalte metode de tratare li se deschide un frumos câmp de activitate pentru izgonirea resturilor rămase de pe urma acestei boli îndârjite. În ultimul timp au fost preparate vaccinuri care introduc în corpul bolnav de reumatism contraotrava, care-l ajută să dea gata bacteriile. În cazurile de boală înaintată, razele X aduc îmbunătățiri. Dacă fiecare caz de reumatism ar fi luat în serios dela început, fiind tratat din vreme — tabletele nu ajută la nimic — putem spera că reumatismul va deveni mai de grabă o boală necunoscută decât una cercetată.

Signal Nr. 22, An ul 2 din Noemvrie 1942 — Apare odată la 14 zile — Redactor-șef: Wilhelm Reetz; Locțiitor al redactorului-șef: Hugo Mösslang / Editura și tiparul: Deutscher Verlag, Berlin SW 68, Kochstrasse 22-26 / Toate drepturile rezervate. All rights reserved

JENNY
JUGO
joacă în filmele
Casei Ufa
UFA

Signal

Înainte de ieşirea pe scenă

Cunoscuta dansatoare Ilse Meudtner care la jocurile olimpice din 1928 din Amsterdam a fost cea mai bună Europeană la săritura de pe trambulină, la ultima probă a costumului pentru unul din dansurile ei mexicane